

resurse spirituale

Nr. 28 - 2011

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

LUCRAREA PASTORALĂ ȘI CONSILIEREA

Isus – Modelul nostru în slujire
de GEORGE O. WOOD | 3

Rolul Duhului Sfânt în consilierea pastorală
de RICHARD D. DOBBINS | 10

Consilierul creștin competent
de DONALD A. LICI | 14

**O abordare pastorală a consilierii
celor care suferă de boli cronice și dureri**
de DOUG WIEGAND | 18

**Abordări convenționale, complementare
și alternative ale vindecării**
de CHRISTINA M.H. POWELL | 22

Păcatele blestemului generational
de W.E. NUNNALLY | 26

Girolamo Savonarola – Profetul din Florența
de William P. Farley | 32

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse spirituale

Colectivul de redacție:

Redactor Șef. Terri Gibbs
Traducător: Stancu Lavinia
Layout: Daniel Ardelean

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei, contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 3 lei (RON) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. RO82RNCB0032046491960001 al LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la B.C.R. Oradea.

DE LA DURERE
LA VINDECARE

ISUS — MODELUL NOSTRU ÎN SLUJIRE

de GEORGE O. WOOD

Trei elemente esențiale din slujirea lui Isus
ne servesc drept exemplu de îngrijire pastorală.

Cărțile și seminariile despre conducere domină lectura pastorală. Și acesta este un lucru bun. Axioma care spune că o organizație sau o biserică nu depășește nivelul liderului său este adevărată. Dar oare conducerea și slujirea sunt unul și același lucru? Eu cred altceva. Slujirea include mult mai mult de-atât.

Când caut un exemplu sau prototip de lucrare, privesc mai întâi la Isus. Cum anume a slujit El? Ce fel de slujitor a fost El? Dacă El este Marele Păstor (Pastor), iar eu păstorul adjunct, ce fel de pastor sau slujitor ar trebui să fiu eu? Dacă trebuie să calc pe urmele Lui, care erau urmele Lui?

Permiteți-mi să extrag din lucrarea Lui un moment scurt care descrie grija pastorală a lui Isus. Nu pretind că acest pasaj din Biblie reprezintă totalitatea adevărului despre Isus ca model al nostru în lucrare, dar găsesc în el trei aspecte esențiale care ne servesc drept exemplu.

Incidentul pe care îl voi examina este cel cu femeia cu scurgere de sânge din Marcu 5:21-34.

Timp

Oricine își merită sarea în lucrare este ocupat. În fiecare zi, agenda noastră este încărcată de dimineață până noaptea: rugăciune, studiu, întâlniri, apeluri, ședințe – și întreruperi.

Pe măsură ce biserica pe care am păstorit-o eu a crescut, am descoperit că pot să deleg tot mai mulți oameni. Acest lucru mi-a permis să mă concentrez mai mult pe propriile mele daruri și interese. Cea mai mare parte a timpului mi-am

petrecut-o organizându-mi propriile lucruri pe care le aveam de făcut. Lista mea de sarcini era mereu plină, iar pe calendar scria ce voiam eu să scrie. Am permis câteva întreruperi pentru urgențe extreme și oameni care aveau neapărată nevoie să intre în legătură cu mine, dar, altminteri, timpul îmi aparținea mai mult sau mai puțin.

Tiparul acesta este un semn bun de conducere eficientă și eficace – delegarea responsabilității și a autorității, concentrându-te pe propriile puteri. Este modelul din Exodul 18, când Ietro i-a spus lui Moise că liderii buni nu încercă să facă ei totul, sau îndemnul din Efeseni 4:11, 12, cum că conducerea pastorală înseamnă să fii mai degrabă antrenorul echipei, și nu vedeta ei.

Am ieșit din lucrarea pastorală și am intrat în cea de conducere districtuală, ca asistent de administrator. Grupul meu de aproximativ 30 de angajați care să mă ajute a dispărut, și eram doar eu și secretara mea. Mi-am adus tiparul pastoral în noile mele atribuții și veneam în fiecare zi la birou cu lista mea cu lucruri pe care le aveam de făcut. Dar telefonul continua să sune. Oamenii continuau să treacă pe la mine.

Am început să mă frustrer. *Ei* îmi răpeau *mie* timp. Nu reușeam să fac ceea ce îmi propuneam să fac. Începusem să fiu iritat de întreruperile acelea.

Ceea ce mi-a schimbat viața a fost o carte devoțională pe care mi-a dat-o prietenul meu, T. Ray Rachels, administrator districtual. El mi-a spus că o mare parte din lucrarea lui Isus a izvorât din întreruperi. Acest lucru mi-a captat atenția.

Niciunul dintre miracolele lui Isus nu au fost pe lista Lui cu lucruri de făcut. Nu s-a trezit dimineața, spunându-și: „Ei bine, astăzi trebuie să vindec 10 leproși, 2 orbi, un paralytic și să eliberez câteva persoane posedate de demoni.”

Același lucru a fost valabil pentru învățăturile Lui. Da, a avut un discurs sistematic în Predica de pe Munte, în pildele despre Împărăție, și Predica de pe Muntele Măslinilor (Matei 5-7, 13, 24, 25). Iată un exemplu despre ce a învățat El ca răspuns la întreruperi. Un expert în ale Legii L-a întrebat: „Cine este aproapele meu?” și am obținut pilda Bunului Samaritean (Luca 10). Fariseii și învățătorii Legii au bombănit din cauză că El îi accepta pe păcătoși, iar El le răspundea cu povești precum cea a oii pierdute, a monezii pierdute și a fiului pierdut.

Exemplul tipic dat de Isus, care și-a făcut timp pentru și a răspuns întreruperilor, se poate vedea în episodul în care femeia cu scurgere de sânge L-a întrerupt pe Isus, care se îndrepta spre casa lui Iair.

Am fi pierdut ucenicizarea lui Matei și a lui Zacheu dacă Isus nu și-ar fi întrerupt programul. Nu am avea învățăturile despre nașterea din nou, dacă Isus nu ar fi petrecut timp cu Nicodim (Ioan 3), sau învățăturile despre cum să ne închinăm dacă Isus ar fi ignorat-o pe femeia samariteană (Ioan 4).

Exemplul tipic dat de Isus, care și-a făcut timp pentru și a răspuns întreruperilor, se poate urmări în episodul în care femeia cu scurgere de sânge L-a întrerupt, în timp ce Se îndrepta spre casa lui Iair.

Marcu notează că fiica lui Iair avea 12 ani, iar femeia suferea de o scurgere de sânge de 12 ani.

Cererea lui Iair era de asemenea o întrerupere a programului lui Isus. Domnul trecuse de partea cealaltă a lacului și fusese întâmpinat de o mulțime mare de oameni. Conducerea spune că mulțimea are prioritate, dar slujirea spune că nevoia are prioritate. Așa că Isus S-a îndepărtat de mulțime și l-a însoțit pe Iair.

Pe drum a avut parte de o întrerupere a întreruperii. Femeia s-a împins prin mulțime, și l-a atins tivul hainei. Isus ar fi putut să-și continue drumul, dar n-a făcut-o. De ce?

Pentru că slujirea are de-a face cu oamenii – sau, mai bine spus, cu persoane, rând pe rând. Misiunea vieții lui Isus a inclus momente neplanificate atunci când a răspuns nevoilor unor persoane individuale.

Un bătrân se plimba pe plajă dimineața devreme, culegând stele de mare și aruncându-le înapoi în ocean. Știa că dacă nu ajungeau înapoi în ocean, soarele care se ridica pe cer avea să le usuce și să le ucidă.

Un adolescent a venit la el și i-a spus: „Hei, bătrânule. Ce

faci? Sunt milioane de stele de mare pe plajă, așa că nu prea contează ce faci tu.”

Bătrânul i-a răspuns, în timp ce aruncă următoarea stea de mare înapoi în apă: „Contează pentru aceasta.”

Un prieten misionar mi-a spus că se afla în biroul lui Jim Cymbala într-o dimineață de duminică, înainte de Crăciun. Ca pastor al Brooklyn Tabernacle, Jim le slujește la mii de oameni în timpul unor servicii multiple în fiecare duminică. Între servicii, o tânără mamă afro-americană, cu cei patru copii ai ei, a intrat în biroul lui Jim. Nu avea bani și plângea pentru că copiii ei nu aveau să primească nimic de Crăciun. Jim i-a spus: „Eu și Carol vom veni la tine acasă în ziua de Crăciun și vom aduce un curcan pentru cină. Vom mânca cu tine și vor fi și cadouri pentru copiii tăi.”

Prietenul meu misionar mi-a spus că a plâns în timp ce asculta conversația. Ce uimitor era că pastorul uneia dintre cele mai mari biserici din America avea timp pentru cineva care nu putea face nimic pentru el.

Conducerea spune: „Petrece timp cu cei influenți, căci ei îți pot înapoia favorul.” Slujirea spune: „Ocupă-te de oamenii care nu pot face nimic pentru tine.”

Isus le-a dat celorlalți din timpul Lui.

De ce este important să observăm un lucru atât de evident? Pentru că uneori devenim atât de ocupați în slujire, încât uităm că slujirea are de-a face cu oamenii.

Nu ești implicat în lucrare ca să construiești clădiri de biserică (chiar dacă s-ar putea să fie un lucru necesar), sau ca să ocupi o poziție, sau ca să te consumi cu chestiuni sau cauze care te îndepărtează de cea mai vitală responsabilitate, și anume, aceea de a sluji oamenilor. Primesc scrisori lungi de la oameni care își petrec timpul încercând să îndrepte politicile sau părerile altora. Unul dintre ei îmi trimite în mod regulat 24 de pagini, spațiate normal, tipărite, explicându-mi de ce versiunea Bibliei pe care o folosește el este singura inspirată de Duhul. Pe măsură ce citesc aceste critici răutăcioase, mă întreb oare ce s-ar întâmpla dacă acești sfinți s-ar ridica de la calculator sau și-ar pune jos pixul și s-ar duce să câștige pe cineva pentru Isus.

Atingere

Isus i-a lăsat pe oameni să ajungă la El. Haide să vorbim pe șleau. Modelele noastre pentru slujire sunt deseori așa-numiții lucrători de succes. Recent, a devenit o modă ca pastorii importanți să aibă gărzi de corp. Pastorul intră și își începe predica la ora stabilită, după care iese pe ușa laterală când a terminat.

Isus și-a făcut timp pentru indivizi. Iar lucrarea Lui a luat ceva din El. Textul spune: „Isus a cunoscut îndată că o putere ieșise din El” (Marcu 5:30).

Iată analiza pe care o face William Barclay: „Pasajul acesta ne spune ceva despre Isus. Ne spune care este costul vindecării. Ori de câte ori Isus a vindecat pe cineva, acest lucru a scos ceva din El. Iată o regulă de viață universală. Nu vom produce niciodată ceva măreț, dacă nu suntem gata să

punem ceva din însăși viața noastră, din însăși sufletul nostru în acel lucru... Niciun predicator care a predicat vreodată o predică adevărată nu a coborât de la pupitru fără sentimentul că a fost secăt de ceva. Dacă este să îi ajutăm vreodată pe oameni, trebuie să fim gata să ne consumăm pe noi înșine... Măreția lui Isus a constat în faptul că a fost gata să plătească prețul de a-i ajuta pe alții, iar prețul acela a fost o parte din însăși viața Lui. Îi călcăm pe urme doar dacă suntem gata să consumăm, nu doar din esența noastră, ci însăși sufletele și puterea noastră pentru ceilalți.”

Un copil din biserică pe care o păstoream eu și-a pierdut mama. Anii lui de adolescență s-au dovedit turbulenți, și, în cele din urmă, a comis o infracțiune pentru care a stat la închisoare 17 ani. Omul acesta s-a întors acum la Domnul și este un martor credincios în închisoare. I-am scris pastorului din orașul în care se află închisoarea și l-am rugat să îl viziteze pe tânărul acesta. Nu a făcut-o niciodată.

Mătușa soției mele a avut un atac cerebral. Din cauza sănătății, în ultimii ani nu mai mersese la biserică. (Câți oameni nu sunt uitați pentru că nu mai contribuie?) Familia ei l-a sunat pe un pastor și l-a întrebat dacă o poate vizita. N-a făcut-o niciodată. În cele din urmă, biserică a găsit un pastor prezbiterian care s-o viziteze.

Un prieten mi-a spus că fratele lui a mers la biserică într-o duminică, în timpul unei vizite din partea familiei lui. Era un bărbat în vârstă, dar, în duminica aceea, și-a predat inima Domnului. Prietenul meu, implicat și el în lucrare, l-a sunat pe pastor și l-a întrebat dacă îl poate verifica din când în când pe noul convertit. Acesta nu a făcut nimic. Când a fost întrebat de ce, le-a spus că a fost prea ocupat. Am descoperit că biserică lui avea 50 de membri.

De câte ori pastorii nu îi vizitează pe cei care au nevoie de ajutor, nu răspund la scrisori sau e-mailuri, sau la telefoane? Fie ca Duhul să ne trezească din letargie și indiferență.

Trebuie să fim gata să îi atingem pe oameni pentru Isus, în numele lui Isus.

Transformare

Îmi place cum a intitulat William Barclay pasajul despre femeia cu scurgere de sânge. L-a numit: „Ultima speranță a unei persoane în suferință.” Cu siguranță Isus era ultima speranță atât pentru femeia aceasta, cât și pentru fiica lui Iair.

Observați umorul subtil din povestirea femeii care se împinge prin mulțime, ca să se atingă de poala hainei Lui.

Conform legii mozaice, această femeie era impură din punct de vedere ritualic, deoarece avea o scurgere trupească (Leviticul 15). De cele mai multe ori în Vechiul Testament, când o persoană care era contaminată își punea mâinile pe ceva, însemna că contamina acel lucru pur sau inocent. De exemplu, un lepros care îl atingea pe un nelepros îl făcea pe acesta din urmă necurat.

O persoană curată din punct de vedere ritualic nu o putea atingea pe o femeie care tocmai a dat naștere unui copil, pe

cineva din rândul Neamurilor, un vas atins de cineva dintre Neamuri, anumite animale sau un cadavru. O persoană pângărită de atingerea a ceva sau a cuiva necurat trebuia să treacă printr-o procedură de curățare detaliată, care dura mult timp.

Isus s-a contaminat în clipa în care femeia cu scurgere de sânge l-a atins hainele, și s-a contaminat și mai mult apucând-o pe fetița moartă de mână (Marcu 5:41).

Evident, femeia cu scurgere de sânge s-a gândit că poate atinge hainele lui Isus, că se poate vindeca și că apoi se poate pierde din nou în mulțime, fără să fie observată. În schimb, Isus s-a oprit și a întrebat: „Cine s-a atins de hainele Mele?” (Marcu 5:30).

Ucenicii au considerat că întrebarea era absurdă, din moment ce se împingeau atât de mulți oameni în jurul Lui, dar femeia știa ce se întâmplase – și de aceea textul spune că „a venit de s-a aruncat la picioarele Lui și l-a spus tot adevărul” (Marcu 5:33).

De ce anume se temea? Știa că îl pângărise ritualic pe un om sfânt. Dacă Isus ar fi fost fariseu, i-ar fi zăpăcit: „Cum îndrăznești să mă atingi? M-ai contaminat. Pleacă de lângă mine.”

Trebuie să fim gata să îi atingem
pe oameni pentru Isus,
în numele lui Isus.

Conform Legii, când cineva necurat atingea pe cineva curat, cel curat devenea necurat. Dar, în cazul lui Isus, când cel contaminat l-a atins pe cel necontaminat, cel necontaminat l-a decontaminat pe cel contaminat.

Are loc o inversare a fluxului de forță dintre Lege și Evanghelie. În loc ca necurăția femeii să îl pângărească pe Isus, desăvârșirea Lui a curățit-o pe ea. Același lucru se întâmplă cu păcatul nostru. El ne face pe noi neprihăniți, nu noi pe El păcătoși.

Lucrarea are de-a face cu transformare. Aducem vestea cea bună că Isus este Mântuitor, botezător în Duhul și Vindecător. Isus ne-a spus să ne punem mâinile peste cei bolnavi. Este un semn fizic al faptului că sănătatea din El trece în persoana bolnavă, pentru că sănătatea să intre în aceasta, și pentru ca moartea să nu aibă putere asupra sa.

Lucrătorii cu cel mai mare efect asupra oamenilor împart viața lui Cristos în puterea Duhului Sfânt prin exemplul și învățăturile lor.

Cu câțiva ani în urmă îi spuneam nemulțumit Domnului că, atunci când îmi puneam mâinile peste oameni într-un șir de rugăciune, aceștia nu cădeau. Bine, se întâmpla din când în când, dar doar foarte rar. Am simțit cum Domnul îmi

spune: „George, este mult mai ușor să cazi, decât să rămâi în picioare. Îi ajuți pe oameni să stea în picioare, așa că nu trebuie să simți nevoia de a-i imita pe alții cu care lucrez într-un mod diferit.”

Împărtășirea este, de fapt, un transfer lung al propriei noastre umblări cu Dumnezeu în viețile oamenilor cărora le slujim. Dacă Îl iubim pe Isus, sunt șanse mari ca și ei să Îl iubească. Dacă dăm dovadă de un duh plin de bunătate, și ei vor da dovadă de un duh plin de bunătate. Dacă suntem plini de Duhul Sfânt, și ei vor fi. Dacă suntem încrezători că Domnul poate și chiar eliberează oameni de sub puterea drogurilor și a alcoolului și de toate tipurile de robie, atunci ei vor fi eliberați de aceste boli ale sufletului și duhului. Dacă ne rugăm pentru cei bolnavi cu credință, atunci cei bolnavi vor fi vindecați. Dacă înflăcăram Duhul care este în noi, atunci oamenii vor fi botezați cu Duhul și vor rămâne înflăcărați în Domnul. Dacă le exemplificăm și îi învățăm pe ceilalți ucenicia, atunci oamenii vor deveni ucenici ai lui Isus. Dacă le vom fi martori celor pierduți, atunci și ei vor depune mărturie. Dacă suntem înclinați spre misiune, așa vor fi și oamenii noștri.

Nu le puteți da altora ceea ce nu aveți. Dar le puteți da ceea ce aveți.

Când fiul meu a devenit pastor principal, i-am spus: „Să fii pastor nu e foarte complicat (dar asta nu înseamnă nici că e ușor). Două lucruri sunt de o valoare monumentală: iubește-L pe Isus și iubește-i pe oameni.”

Îi iubim pe oameni atunci când petrecem timp cu ei, cu fiecare dintre ei. Domnul ne folosește ca să-i atingă pe oameni și ca să fim agenți ai Lui cu ajutorul cărora viețile oamenilor să fie transformate de puterea Duhului Sfânt.

Sigur. Nu trebuie să încetăm să învățăm tot ce putem despre conducerea eficientă. Dar să nu uităm că conducerea este doar un aspect al lucrării. Modelul nostru în lucrare trebuie să fie întotdeauna Isus. El Își face timp. El atinge. El transformă.

Dr. GEORGE O. WOOD,
administrator general al Consiliului
General al Adunărilor lui Dumnezeu,
Springfield, Missouri

DRAGOSTE

CRISTOS

ÎNTELEPCIUNE

DURERE

DISCERNĂMÂNT

CUNOAȘTERE

Cum să facem consilierea creștină să fie
CENTRATĂ PE CRISTOS:
Rolul **Duhului Sfânt**
în consilierea pastorală

de RICHARD D. DOBBINS

Orice efort serios de a face ca o consiliere să fie cu adevărat creștină va presupune să privim cu atenție la modul în care Cristos și-a desfășurat lucrarea de consiliere.

Astăzi putem descrie cu mai multă exactitate o mare parte din ceea ce se petrece în cadrul consilierii creștine drept consiliere făcută de psihologi creștini și de consilieri instruiți profesional. Aceștia sunt, de obicei, profesional bine educați, cu tehnici de consiliere excelente și experiență bogată în domeniul consilierii. Deseori fac consiliere în biserici sau în locuri aferente. Din nefericire, astfel definesc unii oameni consilierea creștină.

În multe cazuri, însă, există o prăpastie evidentă între credința creștină a acestor consilieri și practica lor de consiliere. S-ar putea ca aceștia să fie creștini devotați și consilieri excelenți, dar foarte puțin din consilierea lor este creștină. Și-au separat foarte bine practica de consiliere de credința personală. Ce le lipsește este o integrare vitală a acestor două aspecte ale practicii.

Cum reușește cineva să integreze credința cu consilierea?

În primul rând, pentru ca consilierea să fie cu adevărat creștină, trebuie să îmbinăm în mințile noastre credința și consilierea. Acest proces începe prin a-L recunoaște pe Cristos ca singurul Consilier minunat. El devine modelul nostru. Nu doar că Îl facem Domn peste viețile noastre, dar și peste educația noastră clinică și peste practica noastră. Îl privim ca pe supraveghetorul nostru clinic, care urmărește tot ceea ce auzim și spunem în biroul de consiliere.

Indiferent de orientarea teoretică a instruirii noastre (dinamică, cognitivă, comportamentală, relațiile de obiect, eclectică, etc.), trebuie să lăsăm în mâinile lui Cristos toate lucrurile pe care le-am învățat despre consiliere din educația, instruirea și experiența noastră. Atunci ne putem încrede în

În acest mediu îmbogățit spiritual, puterea lui Dumnezeu frânge robiile celor pe care îi consiliem, le vindecă inimile și le dă îndrumarea de care au nevoie ca să rezolve alte aspecte din viețile lor.

El că ne va ajuta să ne aplicăm aptitudinile așa cum credem că vrea să o facem în slujirea noastră față de cei care ne caută ajutorul.

În fiecare sesiune trebuie să facem un efort conștient ca să-i vedem pe cei pe care îi consiliem prin ochii Domnului și să îi înțelegem prin inima și mintea Lui. Aceasta ne va ajuta să îi slujim mai bine, atât pe El, cât și pe ei.

Pe măsură ce ne asumăm această poziție spirituală, Cristos

ne permite să devenim un circuit eficient, care face legătura dintre inimile și mințile celor pe care îi consiliem cu inima și mintea lui Cristos. Când vom reuși să facem aceasta, resursele nelimitate ale înțelepciunii, puterii și harului Lui ne extind instruirea și experiența din procesul de consiliere, aducându-l la un alt nivel. În acest mediu îmbogățit spiritual, puterea lui Dumnezeu frânge robiile celor pe care îi consiliem, le vindecă inimile și le dă îndrumarea de care au nevoie ca să rezolve alte aspecte din viețile lor.

Dacă nu facem un efort conștient pentru a invoca această dimensiune divină în procesul de consiliere, limităm ajutorul pe care l-am putea acorda celor pe care îi consiliem doar la aptitudinile profesionale pe care le-am dezvoltat din educație, instruire și experiență. După cum vedeți, Dumnezeu ne provoacă pe fiecare dintre noi să descoperim moduri de a recunoaște conștient implicarea lui Cristos în relația noastră cu cei pe care îi consiliem.

În practica mea, îmi amintesc la începutul fiecărei sesiuni că Cristos este în biroul de consiliere, cu mine și cu cel pe care îl consiliesc. El îi cunoaște pe cei pe care îi consiliesc așa cum trebuie eu să-i cunosc. Știe cum să-i motiveze să își folosească durerea ca pietre pe care să calce și care îi pot duce de unde sunt acolo unde El știe că pot fi.

Când încep fiecare sesiune încerc să fiu conștient că este nevoie de o recunoaștere spirituală care să Îi permită Domnului să îmi împărtășească aceste informații. Acesta este scopul meu. De asemenea, închei fiecare sesiune rugându-mă ca Domnul să mă ajute să o slujesc pe persoana respectivă (sau cuplul respectiv) așa cum El vrea să le slujesc. Îl rog să mă ajute să fiu pentru ei ceea ce El vrea să fiu pentru ei.

Acest lucru mă ține conștient de limitările mele și îmi amintește de faptul că depind de îndrumarea Domnului.

O astfel de rugăciune centreză și atenția celui consiliat pe Isus ca sursa sa primară de ajutor. Aceasta reduce tendința celui consiliat de a forma o dependență nesănătoasă de mine și îl încurajează să construiască o dependență sănătoasă de Isus.

Orice efort serios de a face ca o consiliere să fie cu adevărat creștină va presupune și să privim cu atenție la modul în care Cristos Și-a desfășurat lucrarea de consiliere.

Cum a abordat Cristos consilierea?

Evangheliile indică în mod clar că *compasiunea* a fost caracteristica dominantă a lucrării de consiliere a lui Cristos. De cel puțin 14 ori în Noul Testament, scriitorii au folosit o formă a cuvântului *compasiune* pentru a descrie modul în care Cristos a interacționat cu oamenii.

Ce este compasiunea? Este abilitatea de a te pune, cât poți mai mult, în locul altei persoane. Consilierii miloși se poartă blând cu cei consiliați și reacționează la nevoile acestora. În mintea lor, inversează rolurile cu cel consiliat. Folosesc informațiile pe care le-au adunat despre cel consiliat ca să-și imagineze cum ar fi dacă ei ar fi în situația lor.

Compasiunea lui Cristos este evidentă în purtarea Sa față

de femeia de la fântână din Ioan 4 și față de femeia prinsă în adulter din Ioan 8. Isus nu a scuzat multiplele căsătorii ale femeii pe care a întâlnit-o la fântână, nici nu a aprobat relația pe care o avea cu bărbatul cu care trăia care nici măcar nu se sinchise să se căsătorească cu ea. Nici nu a aprobat adulterul femeii din Ioan 8. Cu toate acestea, le-a tratat pe aceste femei cu sensibilitate și blândețe.

Isus a condamnat deseori aroganța fariseilor. Aceștia nu erau printre preferații lui. Totuși, Nicodim I-a cerut ajutorul lui Cristos (Ioan 3), iar Isus a avut milă de el, chiar dacă Nicodim era fariseu.

O altă caracteristică proeminentă a consilierii lui Cristos este ceea ce eu numesc *confruntare cu dragoste*. De exemplu, chiar dacă căsniciile ei multiple și relația ei curentă comună erau aspecte delicate, Isus a confruntat-o pe femeie la fântână, cerându-i să îl cheme pe soțul ei.

De asemenea, a recunoscut starea păcătoasă a femeii adultere, spunându-i să se ducă și să nu mai păcătuiască. Isus i-a amintit lui Nicodim de diferența dintre nașterea naturală și nașterea spirituală, confruntându-l cu nevoia lui de a fi născut din nou.

Isus a găsit întotdeauna o modalitate de a-i confrunta pe oameni cu adevărul, cu dragoste. Nu a fost niciodată nepolitic sau insensibil la cei care erau destul de sinceri să-și mărturisească păcatele și să recunoască că aveau nevoie de ajutorul Său. Totuși, nici nu le permitea să evite chestiunile care îi aduseseră la El.

Atât compasiunea, cât și confruntarea cu dragoste sunt necesare când vrem să-i ajutăm pe oameni să înfrunte circumstanțele dificile și relațiile dureroase din viețile lor. Consilierii creștini trebuie să-I ceară constant Domnului să extindă aceste favoruri în viețile lor.

Cum anume este Duhul Sfânt implicat în consiliere?

În Ioan 14:26 Isus spune: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.”

Duhul Sfânt este un învățător. Ne va aminti nu doar învățăturile lui Cristos, ci și lucrurile pe care trebuie să ni le amintim în legătură cu cei pe care îi consiliem.

De asemenea, Duhul Sfânt va lua lucrurile pe care le-am învățat din științele sociale și ne va arăta cum să le transpunem într-un tărâm mai înalt de cunoștințe spirituale. Dacă urechea noastră este sensibilă la ceea ce spune Duhul, El ne va învăța cum să ducem la un alt nivel tot ceea ce am învățat despre dezvoltarea umană, boli mintale, diagnostice și tehnici de consiliere.

Duhul Sfânt operează atât în mintea consilierului, cât și în mintea celui consiliat. În Ioan 16:8, Isus spune: „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Când îl confrunțați cu compasiune și cu dragoste pe cel consiliat cu circumstanțele care l-au adus la voi în primul rând, puteți să vă bazați pe faptul că

Duhul Sfânt va crea niveluri inconfortabile de tensiune cu cel consiliat, ceea ce îl va motiva să facă schimbările eliberatoare pe care Isus vrea ca acesta să le facă pentru a descoperi vindecarea și eliberarea de care are nevoie.

De asemenea, puteți fi siguri că Duhul Sfânt vă va da puterea interioară necesară ca să tolerați niveluri tot mai intense de stres generate de încercările contradictorii ale celui

Duhul Sfânt operează atât în mintea consilierului, cât și în mintea celui consiliat.

consiliat de a scăpa și de a se ocupa în același timp de durerea sa spirituală și emoțională. Dacă vă lipsește abilitatea de a vă manevra propria anxietate tot mai intensă, nevoia voastră de confort s-ar putea să vă facă să vă retrageți din aspecte din viața persoanei respective care ar trebui în schimb analizate mai profund. La momentul respectiv, limitele nivelului vostru de confort interferează cu nivelul tot mai ridicat de stres necesar pentru a motiva schimbarea în cel consiliat. Dacă Îi permiteți Duhului Sfânt să vă ajute să vă antrenați toleranța la niveluri tot mai ridicate de tensiune când vă confrunțați cu momente de consiliere dificile, acest lucru vă va face mai eficienți în urgentarea schimbărilor vindecătoare pe care Cristos vrea să le genereze în cei pe care îi consiliați.

Țineți minte că până durerea de a rămâne la fel nu doare mai mult ca aceea de a te schimba, oamenii vor prefera să rămână la fel. Nivelurile intolerabile de durere sunt esențiale pentru a-i duce pe oameni de unde sunt înspre unde vrea Domnul să fie. Dezvoltarea unei toleranțe mai mari la conflict și stres decât cei pe care îi consiliați vă vor permite să îi treceți cu compasiune prin perioada dificilă din viața lor care i-a făcut să vă ceară ajutorul în primul rând. În timpul acelor momente neconfortabile din acest proces, ne aduce alinare să știm că oamenii pot trece de o siguranță neplăcută mai ușor decât peste nesiguranță. Consilierea de succes îi duce pe oameni de la nesiguranță la siguranță.

Daruri spirituale în procesul de consiliere

Darurile Duhului Sfânt sunt de asemenea resurse valoroase pentru consilier, mai ales pentru cei pentecostali sau carismatici. În 1 Corinteni 12:7-12, apostolul Pavel definește trei seturi de daruri spirituale. Darurile minții includ cuvântul de înțelepciune, cuvântul cunoașterii și discernerea duhurilor. Există daruri verbale: diverse tipuri de limbi, interpretarea limbilor și profeția. Și mai există darurile puterii: credința, facerea de miracole și daruri de vindecare. Toate aceste daruri îmbogățesc în mod supranatural consilierea.

1 Corinteni 12-14 discută despre manifestarea sistematică

a acestor daruri în închinarea publică și în viața privată a credinciosului. O înțelegere biblică a modului în care funcționează aceste daruri în relația de consiliere ne poate face niște consilieri mai eficienți.

Deosebirea duhurilor

Darurile minții pot îmbunătăți mult procesul de diagnosticare. Un clinician instruit își dezvoltă aptitudinea de a-și folosi simțurile vizuale, auditive și tactile în diagnosticarea problemelor unei persoane. Când darul deosebirii duhurilor devine parte din acest proces, aptitudinea de diagnosticare atinge un nou nivel.

Abordarea seculară a consilierii consideră activitatea mintală curentă a unei persoane ca fiind rezultatul natural al interacțiunii dintre istoricul său personal, circumstanțele prezente ale vieții sale și procesele neurochimice care au loc în creierul său. Nu există nicio recunoaștere a unui impact spiritual sau supranatural asupra procesului.

Chiar dacă consilierii creștini recunosc rolul important pe care îl joacă aceste elemente naturale în activitatea mintală a unei persoane, noi credem că duhul cuiva antrenează procesul mintal. Gândirea este *mereu* o luptă spirituală.

În 1 Corinteni 6:19 și 20, Pavel ne spune clar că scopul Trupului este să exprime prezența lui Dumnezeu pe pământ.

În Romani 6 și 7, totuși, Pavel recunoaște rolul puternic pe care păcatul îl joacă în încercarea de a face din trupurile noastre slujitori ai celui rău. În Romani 6:16, el exprimă dilema noastră ca oameni: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?”

De asemenea, în timp ce viața veșnică ne stimulează mintea să aibă imbolduri, fantezii și idei care să sfârșească fiind o expresie a vieții divine, păcatul ne stimulează mintea să avem imbolduri, fantezii și idei care să sfârșească fiind o expresie a răului. Voința umană este prinsă la mijloc în această bătălie.

Voința determină expresia minții sau a duhului, pe măsură ce alegerile sunt transmise prin creier, ca să fie exprimate în trup. Observând atitudinile și comportamentele exprimate în trup de o persoană puteți determina influența spirituală care câștigă bătălia pentru voința persoanei respective.

Darul deosebirii duhurilor este o unealtă valoroasă pentru consilierul creștin ca să îl ajute să înțeleagă starea curentă a luptei spirituale prin care trece cel consiliat. Un clinician nu renunță la aptitudinile sale în acest proces; mai degrabă, Duhul Sfânt le completează.

Un cuvânt de cunoaștere

Clinicienii excelenți devin experți în a uni punctele din istoricul unei persoane pentru a obține imaginea pe care o prezintă persoana respectivă. Totuși, un cuvânt de cunoaștere de la Duhul Sfânt despre persoana respectivă amplifică aceste aptitudini. Deseori, un astfel de cuvânt își croiește drum în mintea consilierului ca o intuiție sau o bănuială.

De aceea un consilier trebuie să aibă grijă când alege cum și când să introducă un astfel de cuvânt de cunoaștere celui consiliat. Consilierul trebuie să nu impună niciodată acest cuvânt de cunoaștere asupra celui consiliat. Dacă îl prezintă ca pe o sugestie, îi oferă celui consiliat oportunitatea de a-l accepta sau refuza.

Un cuvânt de înțelepciune

Oricine consiliază persoane știe că există momente critice în perioada în care îi îngrijești. Ca și consilieri, dobândiți o înțelepciune naturală pentru a administra modul în care vă descurcați în astfel de momente. Totuși, consilierul creștin nu este limitat la înțelepciunea naturală care vine din experiență.

Iacov ne amintește că Dumnezeu le va da înțelepciune celor care sunt destul de smeriți să o ceară. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă” (Iacov 1:5).¹

Totuși, există un cuvânt de înțelepciune special pe care ni-l poate da Duhul Sfânt în momentele clinice în care avem nevoie de îndrumarea Sa. Acesta modifică lucrurile pe care le-am spune sau face în mod normal. Privind retrospectiv, recunoaștem ușor originea sa divină datorită impactului vindecător pe care l-a avut implementarea sa asupra celui consiliat.

Limbi, interpretare și profeție

Aceste daruri verbale pun la dispoziția consilierului un nivel de fluentă care depășește abilitatea sa naturală. Acest lucru este cu precădere util pentru a disciplina și direcționa dialogul consilierului cu consiliatul.

Darul intim de a vorbi în alte limbi îi conferă consilierului pentecostal sau carismatic un mijloc încântător de a se interoga după fiecare sesiune. În acest timp, consilierul se poate descărca înaintea Domnului de tensiuni și stres acumulate în sesiunile anterioare, care ar fi altminteri dificil de verbalizat. El poate folosi acest dar personal și pentru a mijloci pentru cei pe care îi consiliază conform voii lui Dumnezeu (Romani 8:26,27).

Credință, facerea de minuni și daruri de vindecare

Conform Evrei 11:1, „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Dacă consilierii vor să fie eficienți, trebuie să fie oameni ai credinței. Chiar și consilierii seculari trebuie să fie capabili să inspire speranță oamenilor.

Observați relația dintre credință și speranță. Credința

crește din speranță. Una dintre prioritățile timpurii ale procesului de consiliere este să inspire credință celui pe care îl consiliază. Speranța inspirată de Duhul Sfânt poate da naștere unui dar al credinței care le permite atât consilierului, cât și celui consiliat să creadă că recuperarea sperată a voinței va deveni realitate.

Rareori are loc o reușită divină care depășește credința și speranța – un miracol. Îmi amintesc că, cu ani în urmă, am văzut o familie de misionari din Insulele Solomon. Într-o noapte, târziu, patru băștinași beți le-au invadat casa și au terorizat familia în orice fel imaginabil, până la ivirea zorilor.

În 3 zile aceștia erau deja la EMERGE. Ce nu știau era că, cu un an înainte de această tragedie, Dumnezeu a adus o psihiatră pediateră creștină din Albania comunistă care să fie acolo pentru copiii lor. Guvernul comunist i-a plătit cheltuielile de călătorie și banii necesari pentru instruirea sa creștină. Copiii acestor misionari au răspuns bine la terapie. Astăzi, ambii Îl slujesc pe Dumnezeu.

Astfel de lucruri nu se întâmplă deseori. De aceea le numim miracole.

În plus, Duhul Sfânt împarte daruri de vindecare celor pe care îi consiliem. Deși, în calitate de consilieri creștini, ne facem partea noastră în procesul de a-i aduce pe oameni la vindecare, recunoaștem darul vindecării pe care îl primesc cei pe care îi consiliem de la Duhul Sfânt – nu de la noi.

Consilierea centrată pe Cristos necesită mai mult decât creștini devotați care sunt expert instruiți în domeniile consilierii profesionale. Infuzia prezenței lui Cristos și a Duhului Sfânt în procesul de consiliere este ceea ce face ca consilierea creștină să fie centrată pe Cristos.

NOTĂ

1. Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu.

RICHARD D. DOBBINS, Dr., este fondatorul EMERGE și coordonează în prezent Richard D. Dobbins Institute of Ministry din Naples, Florida, pe care l-a fondat în 2007.

Vizitați website-ul: www.drdobbins.com

Consilierul Creștin Competent

de DONALD A. LICHI

Care sunt competențele și calitățile de bază ale unui consilier pastoral eficient?

Faptul că pastorii petrec destul de mult timp în rolul de consilier este bine documentat. În pofida unui număr tot mai mare de sisteme de servicii de sănătate mintale (de ex. psihologi, consilieri, specialiști resurse umane, antrenori personali creștini, etc.), majoritatea oamenilor continuă să-și privească pastorul drept prima sursă de consiliere și îngrijire sufletească. Este ușor de înțeles de ce. Accesul natural al pastorului în viața oamenilor prin predici, nașteri, dezvoltarea copilului, adolescență, absolviri, pre-căsătorie, căsătorie, recăsătorie, moarte, crize, ceremonii, îngrijire spitalizată, moarte și înmormântări îl fac alegerea evidentă pentru consiliere în necazuri.

Pastorul se află într-o poziție unică de a oferi îngrijire sufletească cuprinzătoare, deoarece află lucruri despre enoriaș săptămânal (dacă nu chiar zilnic). Spre deosebire de majoritatea terapeuților profesionali, pastorul (literalmente păstor) își hrănește turma cu mâncare spirituală și se asigură că sunt protejați de pericol spiritual.

În multe feluri, pastorul-învățător are grijă de turmă pe termen lung, deseori de la leagăn până la mormânt. Așa cum spune fondatorul EMERGE Ministries, Dr. Richard D. Dobbins, „Pastorul se află într-o poziție unică de a influența imaginea îngrozitoare pe care o persoană o are despre Dumnezeu, idei deformatoare despre sine, obiceiuri distructive, și dureri din trecut.”

Per ansamblu, oamenii au încredere că pastorul lor va avea grijă de sufletele lor. Problemele pe care i le prezentăm pastorului nu diferă de cele pe care le discutăm cu un consilier profesional. Pregătirea pre-maritală, problemele maritale, relațiile părinte-copil, anxietatea, vina, depresia, vocația, problemele sexuale, diversele dependențe (inclusiv pornografie), și chestiunile de credință se află în vârful acestei

liste de preocupări.

În timp ce bisericile mai mari s-ar putea să dispună de servicii de asistență pastorală specializată, în majoritatea cazurilor, pastorul tipic din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu oferă consiliere ca una dintre multiplele sale responsabilități.^{1,2} Dar cum anume oferă un pastor consiliere creștină competentă?

Ce înseamnă consiliere creștină competentă?

Nu durează mult timp după ce oamenii și-au pus încrederea în Cristos ca să înțeleagă că continuă să se lupte cu obiceiurile inimii de dinainte de convertire. Din nefericire, problemele post-convertire îi fac deseori pe enoriași să se îndoiască de experiența mântuirii lor.

Un credincios continuă să poarte cu sine familiaritatea influențelor generaționale, experiențele familiei de origine și o viață întregă de alegeri. O mare parte din acest istoric este personalizat în structura habituală a vieții lor. În fond, toți avem un istoric care include lucruri bune, lucruri rele și lucruri urâte. Tragedia și depresia sunt exemple de momente în care membrii unei biserici se îndoiesc de dragostea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Deseori vin la pastorul lor pentru încurajare, asigurare, salvare și recuperare.

O consiliere creștină competentă ne cere să facem mai mult decât să tratăm doar păcatul³ sau să modificăm comportamentul cuiva. O consiliere creștină competentă trebuie să ofere îndrumare și mijloace prin care o persoană începe un program de dezvoltare spirituală conștientă, intenționată, unde dragostea lui Cristos este mai presus de orice. Efectul acestui program va fi tipul de formare spirituală a celui consiliat care, în timp, va dezvolta caracterul, mintea

și obiceiurile sfinte care rezonază cu viața lui Cristos. Pe scurt, Dumnezeu binecuvântează biserica cu diverse slujbe de slujire (apostoli, profeți, evangheliști și pastori-învățători) în vederea desăvârșirii și maturizării sfinților, pentru lucrarea de slujire.⁴

Sunt de acord cu Dr. Gary Collins, un pionier și lider în domeniul sănătății mintale creștine, care ne oferă următoarele definiții pentru consilierea creștină: „Încercările de a defini sau descrie consilierea creștină tind să se focalizeze pe persoana care încearcă să ajute, pe tehnicile sau aptitudinile folosite de aceasta, și pe scopurile pe care încearcă să le atingă consilierea. Din acest punct de vedere, consilierul creștin este:

- Un slujitor dedicat, îndrumat de Duhul (și plin de Duhul) al lui Isus Cristos.
- care își aplică abilitățile, aptitudinile, instruirea, cunoștințele și pătrunderile date de Dumnezeu
- sarcinii de a-i ajuta pe alții să ajungă la deplinătate personală, competență interpersonală, stabilitate mintală și maturitate spirituală.”⁵

Gerard Egan afirmă: „Personale care ajută sunt eficiente în măsura în care clienții lor, prin interacțiunile client-personă care acordă ajutor, pot să își administreze mai bine situațiile problemă și/sau să dezvolte mai eficient resursele și oportunitățile nefolosite din viețile lor.”⁶

Consilierea creștină competentă asistă în diagnosticarea problemelor, determinarea așteptărilor, definirea punctelor forte și dezvoltarea strategiilor de tratament, toate acestea permițându-i celui consiliat să înțeleagă mai bine potențialul Împărăției. Vom analiza aceste aspecte mai în detaliu.

Scopul consilierii creștine

De ce i-a dat Dumnezeu bisericii un pastor (pentru care consilierea joacă un rol central)? Răspunsul se găsește în Efeseni 4:12, unde descoperim fraza: „pentru desăvârșirea sfinților.” Efeseni 4:12 folosește un termen, *katartismos*, care nu se mai găsește nicăieri altundeva în Noul Testament, deși întâlnim verbe echivalente în alte versete (Matei 4:21, „a repara ceva”; Evrei 11:3, „aducând universul, la început, la forma și ordinea menită”; și Galateni 6:1, „a restaura sănătatea spirituală a unei persoane care a căzut”).

Aduceți-vă aminte că misiunea *evangelistică* a bisericii este să Îl prezinte celor pierduți pe Cristos, în timp ce misiunea *pastorală* (care include consiliere) îl ajută pe credincios să își înțeleagă potențialul divin sau care ține de Împărăție. Vestea cea bună este că Dumnezeu îl poate mântui pe păcătos și îl poate transforma după chipul lui Cristos. Duhul lui Dumnezeu lucrează pentru a transforma întreaga persoană. El vindecă trupul, mintea, emoțiile, relațiile și umblarea noastră personală cu Isus Cristos. Pastorul are privilegiul și responsabilitatea minunată de a-l încuraja pe cel consiliat să se încreadă în Cristos.

Persoana care caută ajutor pastoral se maturizează, în

scenariul ideal, până la o stare în care se poate descărca de funcțiile sale în Trup. Altfel spus, vindecarea unei persoane nu este niciodată doar pentru sine. Ci, mai degrabă, Dumnezeu aduce vindecare în viața unei persoane și pentru binele altora.

Planul și procesul unei consilieri creștine competente

Pentru mulți pastori, ideea de consiliere are o strălucire oarecum idealizată. La urma urmei, oamenii îți caută înțelepciunea și îndrumarea pentru chestiunile importante din viață. În cartea sa, *Building Your Church Through Counsel and Care* (n.tr. – *Zidindu-ți biserica prin sfat și purtare de grijă*),⁷ Randy Alcorn spune: „Din depărtare, consilierea are o față frumoasă – pare misterioasă, stimulantă și provocatoare. De aproape, vezi urmele de vărsat. Deoarece consilierea este dificilă, te goleşte, și uneori frustrantă, este destul de ușor să pierzi acel sentiment de uimire.

...Eu consider că consilierea este doar o fază din slujirea unui pastor. Acum știi cât de ușor îți poate umbri nu doar lucrarea, ci întreaga viață. Este ca acea cămilă proverbială care își bagă nasul în cort și, odată ce i s-a permis această libertate, îi urmează umerii și picioarele din față, împingându-se până nu mai este loc pentru nimic altceva.”

Îi sfătuiesc pe pastori să nu petreacă mai mult de 4-6 ore pe săptămână în rolul lor de consilieri. Le sugerez de asemenea și să limiteze durata consilierii personale la 3-5 sesiuni. Dacă problema respectivă nu este în mare parte rezolvată până atunci, s-ar putea să fie timpul să o transfere.

Nu minimaliza efectul pe care îl au predicile tale în îngrijirea constantă a preocupărilor celui pe care îl consiliezi. Ține minte că consilierea personală îți poate consuma timpul. Consilierea este doar unul dintre multiplele roluri și responsabilități pe care le ai.

Pentru a menține așteptările realiste, dezvoltă o politică scrisă prin care aderi la anumite principii de consiliere de bază. Odată ce pastorul și-a explicat așteptările, trebuie să-și structureze relația de consiliere. Iată o scurtă mostră a structurii pe care o folosesc eu de obicei pe la începutul relației de consiliere:

Procesul de consiliere este format din trei părți: partea ta, partea mea și lucrurile la care lucrăm împreună.

- Partea ta este să fii deschis și sincer când discuți despre lucrurile care te frământă.
- Partea mea este să ascult și să încerc să înțeleg. De aceea pun întrebări și iau notițe în timpul sesiunilor noastre de consiliere.
- A treia parte este o responsabilitate comună și include confidențialitate, luarea de decizii și învățare.

Confidențialitate înseamnă că nu voi discuta cu alții lucrurile pe care le vorbim aici. (Observație: Excepțiile la această regulă includ riscurile de suicid, crimă și abuzul/

neglijarea infantilă.) Vom munci din greu, împreună, ca să luăm decizii, dar responsabilitatea luării unei decizii îți aparține. În sfârșit, doresc să înveți mai multe lucruri prin sesiunile noastre de consiliere, pe care să le transpui în alte domenii din viața ta.

Urmând această structură, o modalitate bună de a începe procesul de consiliere este să întrebi: „De ce ești aici?”; „Cum aș putea să-ți fiu de folos?” Eu îți permit celui pe care îl consiliesc să îmi explice pe scurt ce anume îl frământă. Apoi, folosind o abordare centrată pe soluție, îi cer celui pe care îl consiliesc să își imagineze cum ar arăta lucrul care îl frământă dacă ar putea rezolva problema respectivă. Uimitor este faptul că, deseori, oamenii nu se gândesc la soluții sau scenarii preferate, ci se concentrează doar pe problemele lor.

Urmează planificarea obiectivelor. Îl sfătuiesc pe cel consiliat să își dezvolte obiective clare, realizabile, care duc la soluționarea problemelor și la luarea de decizii. În același timp cu stabilirea de obiective, lucrez cu cel consiliat pentru a restaura intenționat o sănătate echilibrată în trupul, mintea, emoțiile, relațiile și în special trăirea sa personală cu Isus Cristos. Prin urmare, este tipic ca la începutul fiecărei sesiuni următoare să îl întreb pe cel consiliat despre aceste cinci aspecte: fizic (mâncat, dormit, sport și odihnă), intelectual (viața intelectuală, jurnal, obsesii, lectură), emoții (relații semnificative, viața profesională, viața de familie, prietenii), și spiritual (viața devoțională, rugăciune, citirea Bibliei, discipline spirituale).⁸ De asemenea, lucrez împreună cu cel consiliat pentru a dezvolta obiective măsurabile pentru fiecare dintre aceste cinci aspecte.

Amintește-i celui pe care îl consiliesc că, chiar dacă voința este o componentă necesară a consilierii, nu este suficientă pentru a trata obiceiurile înrădăcinate ale păcatului. Voința umană nu poate realiza niciodată ceea ce poate face harul lui Dumnezeu. Să trăiești și să umbli pe cărarea lui Dumnezeu de har disciplinat produce în noi disponibilitatea de a acționa și de a-I fi pe plac (Filipeni 2:13).

La sfârșitul fiecărei sesiuni, dă-i teme de casă celui pe care îl consiliesc. Asta îi va da de înțeles că te aștepti ca el să își asume dreptul de stăpânire în procesul de consiliere. Tema de casă este un vot de încredere că poate face schimbări sănătoase în viața sa, cu ajutorul lui Dumnezeu. O sănătate echilibrată, în timp, inversează multe dintre efectele lipsei de sănătate și clădește structuri habituale cucernice în viața celui consiliat.

Sesiunea de consiliere se încheie cu rugăciune, care îi cere Duhului Sfânt să îi amintească, să îl ajute, să îl aline, să îl convingă și să îl provoace pe cel consiliat. Rugăciunea oferă și oportunitatea de a rezuma punctele importante ale sesiunii de consiliere.

Durerea consilierii creștine competente

Consilierea creștină competentă este riscantă. O dezamăgire cheie cu care se confruntă pastorii este că, după ce încep să facă progrese, oamenii se poticnesc, se întorc sau pur și simplu resping munca pe care ai făcut-o. Apostolul Pavel s-a simțit

așa când, după ce și-a investit viața și inima în bisericile din Galatia, a descoperit că acestea au respins adevărul simplu al mântuirii doar prin credința în Cristos. El a suferit în timp ce îi vedea pe membrii bisericii regresând și întorcându-se la elementele „slabe și sărăcicioase” din viața lor trecută (Galateni 4:8, 9). El și-a comparat suferința cu „durerile nașterii până ce va lua Cristos chip în voi” (Galateni 4:19). Poate că ai simțit la fel, că ți-ai investit inima în a consilia pe cineva din congregația ta, doar ca să descoperi că acesta a respins total înțelepciunea lui Dumnezeu și că s-a întors la modul său de viață anterior.

Ce poți face este să te bazezi pe adevărul Cuvântului și căilor lui Dumnezeu. Continuă să sfătuiești, să implori, să avertizezi, să mustri și să-i expui celui consiliat rezultatul previzibil al alegerilor sale. Spune-i că dacă continuă să-și hrănească „eul vechi”, va ajunge la o relație sfărâmată cu Dumnezeu și va avea și alte consecințe negative (vezi Galateni 5:16ff). Pe de altă parte, dacă cel consiliat se va supune cu înțelepciune Cuvântului lui Dumnezeu și urmează îndemnul Duhului Sfânt, în viața lui se va vedea roada Duhului (Galateni 5:22ff).

Evaluarea consilierii creștine competente

Pentru a evalua consilierea creștină competentă, pastorul trebuie să urmărească dacă cel consiliat obține rezultatele așteptate. Este important să-ți verifici așteptările. Ce a funcționat și ce nu? Cel consiliat a făcut progrese în ceea ce privește atingerea obiectivelor stabilite? Se văd efectele unei vieți transformate prin dezvoltarea unor obiceiuri noi și cucernice? Se vede roada Duhului în cel consiliat (Galateni 5:16-26)? Îl vezi pe cel consiliat cum face alegeri care îl dezbracă de sinele cel vechi și îl îmbracă cu sinele cel nou? Evită el imoralitatea, egocentrismul și dependențele? Dezvoltă el o afecțiune pentru ceilalți, exuberanță față de viață și serenitate? Există disponibilitatea de a se alipi de lucrurile lui Dumnezeu? Există compasiune în inima sa? Pe scurt, iubește cel consiliat lucrurile pe care le iubește Dumnezeu și urăște el lucrurile pe care le urăște Dumnezeu? Suferă el pentru lucrurile care îl rănesc pe Duhul Sfânt?

Deoarece se bazează pe Duhul Sfânt, pastorul ar trebui să anticipeze reușite supranaturale în situațiile de consiliere dificile. Consilierea creștină competentă se bazează pe Duhul Sfânt, care va aduce putere, alinare și discernământ. Pastorul este un conductor important prin care Duhul Sfânt îngrijește eficient rănile din trecut ale celui consiliat, îl capacitează pentru luptele prezente ale vieții și îi oferă speranța unui viitor glorios.

Nota editorului: Autorul a scris patru articole despre consilierea creștină pentru revista *Enrichment* în perioada 1999-2000, intitulate: „Un model biblic de consiliere în secolul 21.” Puteți accesa articolele respective pe site-ul: http://enrichmentjournal.ag.org/199904/138_people_helping.cfm

OBSERVAȚII

1. Vezi articolul meu, „Multiplele roluri și cereri ale pastorului din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu”, din revista *Enrichment*, 1, nr. 2 (Primăvara 1996): 88-93.
2. Vezi capitolul „Consiliere personală în puterea Duhului” din *The Pentecostal Pastor* (n.tr. – *Pastorul pentecostal*), ed. Thomas E. Trask; Wayde I. Goodall; și Zenas J. Bicket, (Springfield Missouri: Gospel Publishing House, 1997).
3. Vezi Dallas Willard, *The Divine Conspiracy* (n.tr. – *Divina conspirație*) (San Francisco: HarperCollins Publishers Inc., 1998). Capitolele 2 și 9 ale lui Willard ne oferă o temă de discuție excelentă privind superficialitatea unei mari părți din viața creștină și necesitatea de a forma „obiceiuri ale sfințeniei”.
4. Francis Foulkes, *Epistola lui Pavel către Efeseni*, Comentariu pe versiunea Tyndale New Testament (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1978), 120.
5. Gary Collins, *Baza biblică pentru consilierea creștină pentru cei care-i ajută pe oameni*. (Colorado Springs: NavPress, 1993), 21.
6. Vezi Gerard Egan, *Helper skilled* (n.tr. – *Aptitudini de ajutorare*), ediția a 8-a (Pacific Grove, California: Thomson Brooks/Cole, 2007). Este o carte introductivă excelentă despre aptitudinile de consiliere de bază, cu o abordare

pozitivă, centrată pe soluții. Este folosită deseori în seminariile de instruire pentru consiliere profesională, precum și în instruirea pentru consiliere pastorală.

7. Vezi Marshall Shelley, *Zidindu-ți biserica prin consiliere și purtare de grijă* (Minneapolis: Bethany House, 1997).
8. Recomand ca majoritatea persoanelor consiliate să dezvolte discipline spirituale de bază care să îi aducă într-o relație personală cu Isus Cristos, care să le transforme viețile. Printre favoritele mele se numără cărțile lui Richard Foster, *Celebrarea disciplinei: calea spre creștere spirituală* (New York: HarperCollins, 1998); și a lui Dalas Willard, *Renovarea inimii. Îmbrăcând caracterul lui Cristos* (Colorado Springs: NavPress, 2002).

DONALD A. LICHI, Dr., este psiholog autorizat și slujește și ca vicepreședinte al EMERGE Ministries, Inc., în Akron, Ohio.

O abordare pastorală a consilierii celor care suferă de boli cronice și dureri

Printre nenumăratele nevoi menționate unui pastor, doar câteva sunt la fel de complexe și dificil de abordat ca bolile și durerile cronice. Bolile și durerile cronice (BC/DC) au un impact nemaipomenit asupra calității vieții unei persoane. Doar să știi că posibilitatea să îți trăiești toată viața (dacă nu ai parte de o vindecare miraculoasă)

Durerea cronică sporește chinul celor care suferă de boli cronice.

luptându-te cu ravagiile unei boli sau ale unei dureri este o povară enormă. Prin urmare, perspectiva asupra lumii a celor care suferă de BC/DC, chiar și a credincioșilor plini de Duhul Sfânt, este foarte diferită de cea a unei persoane *sănătoase*. Cei cu BC/DC aparțin unei populații unice, separată de cea mai mare parte a persoanelor.

Dezastre gemene ale BC/DC există în proporții epidemice

în Statele Unite. Conform Centrului de control al bolilor și Centrului de prevenire a bolilor cronice și de promovare a sănătății, numărul de persoane care suferă de boli cronice variază între 54 milioane (1 din 5 americani) și 90 de milioane (1 din 3 americani). Boala cronică se definește ca orice dezabilitate fizică, psihiatrică sau cognitivă care intervine în mod semnificativ în viața de zi cu zi. Prin urmare, bolile cronice includ: boli cardiace, diabet, scleroză multiplă, distrofie musculară, boala Parkinson, orbire, răni cerebrale traumatice, defecte din naștere și multe boli mintale.

Conform American Chronic Pain Association (Asociației Americane de Dureri Cronice), se estimează că 50 de milioane de americani trăiesc cu dureri cronice. Durerea cronică se definește ca un disconfort fizic constant, care este îndeajuns de grav încât să intervină în activitățile normale ale vieții. Durerea cronică poate include: răni la spate, artrită reumatoidă, neuropatie, cancer, tulburări gastro-intestinale și migrene. Două treimi din cei 50 de milioane de americani care trăiesc cu dureri cronice, au făcut acest lucru peste 5 ani. Din moment ce percepția noastră asupra timpului este

DOUG WIEGAND, Dr., este consilier autorizat profesional în Pittsburgh, Pennsylvania.

relativă, imaginează-ți cât de lungi trebuie să fi părut 5 ani de durere constantă.

Mulți dintre cei care suferă de BC/DC evită să discute despre problemele lor. Teama că nu vor fi înțeleși, rușinea și sentimentul că au eșuat se numără printre cele mai întâlnite motive pentru a nu căuta ajutor. Totuși, un pastor plin de milă, care este gata să abordeze problemele copleșitoare cu care se confruntă o persoană care suferă de BC/DC, are oportunitatea unică de a le da speranță celor deznădăjduiți.

Durerea cronică sporește chinul celor care suferă de boli cronice. Indiferent că este vorba de o intensitate moderată sau agonizantă, durerea constantă îl poate epuiza și pe cel mai credincios creștin. Următorul citat, care îi aparține unuia dintre clienții mei, demonstrează plata pe care trebuie să o achite pentru neuropatia sa cronică. „Uneori am impresia că nu mai rezist. Zi de zi, durerea mă epuizează pur și simplu. E mereu acolo. Mă frânge. În unele zile e mai rău ca în altele, dar e mereu acolo. Uneori, durerea este o pulsație amorțită, ca o durere de dinți. Atunci îmi spun: *Nu e chiar așa de rău. Te descurci.* Dar în orice moment, durerea aceea amorțită se poate întehi fără veste și mă străpunge un junghi de durere, ca un cuțit ascuțit. Încerc să nu strig, dar uneori suspin adânc surprins și îmi apuc piciorul. Mai rău decât durerea în sine este să văd privirea tristă de pe chipul soției mele.”¹

Conform statisticilor de mai sus, există șanse să trebuiască să îngrijești de o persoană care suferă de BC/DC. Se poate ca boala cronică de care suferă această persoană să-i fi limitat grav mobilitatea. Poate că durerea cronică i-a răpit capacitatea de a munci. Pe măsură ce vă confrunțați cu problemele spinoase a ceea ce presupune să ajutați un enoriaș care suferă de BC/DC, veți avea cu siguranță nevoie de înțelepciunea și pătrunderea Duhului Sfânt pentru a fi eficienți.

Este dificil pentru cei cu o sănătate relativ bună să înțeleagă experiențele de viață unice ale celor care suferă de BC/DC.

Mulți dintre cei care suferă de BC/DC nu discută cu nimeni despre suferințele lor.

Dar există un tipar de atitudini, credințe și comportamente comune celor bolnavi sau suferinzi cronic. Înțelegând temele comune, consilierul pastoral va fi mai bine pregătit să îi asiste pe cei cu BC/DC.

Suferința de a încerca să înduri o durere necruțătoare dăunează ființei umane. Am clasificat personalitatea umană în trei dimensiuni fundamentale care sunt afectate negativ de BC/DC.

Dimensiunea spirituală

Dimensiunea spirituală conține eforturile și dorințele supranaturale ale sufletului uman. Cei care suferă de BC/DC se îndoiesc deseori de natura sau chiar de realitatea lui

Dumnezeu. Prin urmare, este vital ca devreme în procesul de consiliere, pastorul să deschidă respectuos porțile pentru a discuta despre credințele spirituale ale celui consiliat și despre relația sa cu Isus. Pe măsură ce consilierea progresa, pastorul va pregăti scena pentru mântuirea sau sprijinirea credinței unui credincios. Doar atunci când Îi permitem lui Isus să ne poarte poverile putem găsi puterea de a îndura dureri sau suferințe neconținute.

De ce?

Mai mult ca sigur că consilierul pastorul va trebui să răspundă la multe *de ce-uri*. Mai ales: „De ce trebuie *eu* să îndur durerea sau boala asta?” Mai sunt și alte întrebări *de ce* deseori puse: „De ce *eu* nu sunt vindecat?” „De ce permite un Dumnezeu iubitor durerea și suferința?” Aceste întrebări sunt printre cele mai semnificative în întregul creștinism. Am discutat în detaliu aceste întrebări în cartea mea, *Struck Down But Not Destroyed!: A Christian Response to Chronic Illness and Pain* (N.tr. - *Zdrobit, dar nu distrus! O reacție creștină la bolile și suferințele cronice*).

Iată trei explicații scripturale de ce există BC/DC în lume:

În primul rând, trăim într-o lume mânjită de păcat. Paradisul pământesc perfect pe care l-a creat Dumnezeu (Grădina Edenului) s-a pierdut. Pavel ne-a explicat că „printr-un singur om a intrat păcatul în lume (Adam), și prin păcat a intrat moartea, și astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor” (Romani 5:12). Toți oamenii din lume, într-un fel sau altul, se confruntă cu boli, durere, îmbătrânire și moarte din cauza păcatului original al lui Adam și al Evei.

În al doilea rând, BC/DC nu înseamnă că Dumnezeu te pedepsește pentru un păcat individual. Așa cum spunea Pavel în scrisoarea sa către cei din Roma, „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Dacă BC/DC ar fi fost o pedeapsă pentru un păcat individual, atunci toți am avea șanse egale să fim afectați.

Biblia descrie într-adevăr și circumstanțe în care păcatul unei persoane a atras după sine boală. Totuși, este esențial ca această posibilitate să fie luată în calcul doar după multă rugăciune și confirmare din partea Duhului Sfânt. *Alinătorii* precum prietenii lui Iov îi pot dăuna mult individului cu BC/DC deja înstrăinat.

În al treilea rând, s-ar putea ca Dumnezeu să permită să trecem prin suferințe ca să creștem spiritual. Conform psalmistului, „Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduirile tale” (Psalmul 119:71). Deseori, doar atunci când ne luptăm cu o povară și când nu mai avem la cine să apelăm, Îl căutăm pe Dumnezeu cu sinceritate și credință.

Când îi consiliem pe cei cu BC/DC, este important să accentuăm faptul că Isus le înțelege durerea și că empatizează cu suferința lor. El a cunoscut tot soiul de suferințe fizice, emoționale și spirituale. Profetul Isaia l-a descris pe Isus ca „om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). În pofida sentimentelor de înstrăinare și singurătate pe care le

experimentează persoana cu BC/DC, există alinare în faptul că Isus ne-a purtat suferințele și ne-a luat durerile asupra Lui (Isaia 53:4). Isus îi însoțește pe cei care au căzut victime BC/DC pe tot parcursul călătoriei lor pentru a le ușura durerile.

Sentimente de nepotrivire/încredere în sine scăzută

Pe măsură ce o persoană cu BC/DC încearcă să se adapteze la o viață îngrozitor de limitată, este tipic ca încrederea sa în sine să aibă de suferit. Trăim într-o societate care aclamă succesul și realizarea. Sentimentul nostru de valoare este deseori legat de slujba sau de posesiunile noastre. Cei care sunt într-un scaun cu rotile sau folosesc un câine îndrumător nu mai dețin aceeași abilitate de a realiza sau de a concura cu o persoană *sănătoasă*. Prin urmare, nu mai fac parte din *grup*.

Este esențial ca consilierul pastoral să-i amintească unei persoane cu BC/DC despre sistemul de valori fals care există în lume. Oamenii au nevoie să fie încurajați că valoarea lor în fața lui Dumnezeu este necondiționată și nu se bazează pe performanțe. Creștinii trebuie să fie împuterniciți cu

Mai mult ca sigur că consilierul pastorul va trebui să răspundă la multe de ce-uri.

cunoștința că valoarea noastră înăscută se bazează pe două fapte. Primul, „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1:27). Al doilea, „însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:16). Fiecare creștin este o parte unică și esențială a trupului lui Cristos, indiferent de limitările sale. Boala și durerea nu micșorează importanța rolului pe care îl jucăm în planul lui Dumnezeu.

Dimensiunea relațională Retragere

Cei care suferă de BC/DC au o tendință puternică de a se retrage din rândul prietenilor, al vecinilor, al colegilor de lucru, al membrilor bisericii și al familiei. De asemenea, se retrag din activitățile în care erau implicați regulat, inclusiv biserica. Pastorii trebuie să aibă grijă să nu se simtă ofensați sau să nu reacționeze exagerat la absențele acestora. Chiar dacă se izolează pentru protecție, acest lucru doar le înrăutățește sentimentele de înstrăinare și singurătate.

Când o persoană se retrage, acest lucru îi dăunează deseori grav relațiilor sale cu partenerul de viață. Conform unui studiu realizat recent de National Health Interview, rata divorțurilor în rândul căsătoriilor în care unul dintre parteneri suferă de BC/DC este de peste 75%. Prin urmare, și partenerul de viață este o victimă a BC/DC. Pastorii care consiliază o persoană căsătorită care suferă de BC/DC trebuie să ia serios în considerare consilierea maritală și familială (în funcție de vârsta copiilor), în plus față de sesiunile individuale.

Hipersensibilitate

O persoană cu BC/DC este hipersensibilă la cel mai mic apropo de dezaprobare sau condescendență. De exemplu, se îndepărtează foarte repede dacă aude pe cineva spunând: „Știu exact prin ce treci.” Chiar și atunci când i-o spune cel mai iubitor dintre pastori, această afirmație îl străpunge ca un cuțit pe cel cu BC/DC. Ceea ce se vrea a fi o vorbă de alinare și de empatie este percepută ca o remarcă superficială. Pentru o persoană foarte sensibilă care se luptă cu BC/DC, acest lucru o va îndepărta doar mai mult de oamenii *normali*. Totuși, un consilier pastoral matur spiritual poate acționa în compasiunea lui Isus. El poate acoperi prăpastia creată de o persoană sensibilă. Pastorul poate da dovadă de dragoste și acceptarea lui Dumnezeu. Psalmistul David s-a bucurat de dragostea veșnică a lui Dumnezeu pentru copiii Lui: „Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri și credințioșia ta până la nori” (Psalm 57:10).

Dimensiunea emoțională Depresie și anxietate

În aproape toate cazurile de BC/DC, viața emoțională a celui care suferă este afectată negativ. Pe măsură ce trece timpul, acesta este tot mai puțin capabil să se descurce în situații de stres. Se estimează că 25% dintre cei cu BC/DC îndeplinesc criteriile clinice pentru depresie cronică (distimie). Majoritatea oamenilor cu depresie clinică mai suferă și de o formă de tulburare de anxietate. Acestea două îl jefuiesc pe cel cu BC/DC de resursele sale spirituale, de energia emoțională și de concentrarea intelectuală necesare pentru a combate durerea sau boala respectivă.

Oamenii cu depresie cronică (distimie) trec prin viață în reluare. Reacțiile lor emoționale sunt amortite și un nor negru de pesimism plutește peste capetele lor. Chiar și cea mai de bază activitate le pare peste puterile lor. Nimic nu le provoacă bucurie. Se simt deznădăjduți.

Acum adăugați simptomele anxietății la distimie. Anxietatea îi face pe oameni să se simtă agitați și bolnavi după bunul plac. Se îngrijorează pentru toate lucrurile. Mîntea lor trece de la un gând negativ la altul. S-ar putea chiar să experimenteze un atac de anxietate acut care să le crească pulsul și să le facă mâinile să tremure, pe măsură ce adrenalina le curge prin vene.

Pentru a combate depresia și anxietatea, un pastor trebuie să-i ajute pe cei cu BC/DC să înțeleagă că depresia și anxietatea sunt reacții comune celor cu crize de sănătate. Pastorul trebuie să le amintească celor consiliați că Dumnezeu este sursa lor de putere și de speranță mereu prezentă în vremuri de descurajare. Psalmistul a scris: „Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, Mântuirea noastră” (Psalmul 68:19).

Tulburare de ajustare

Această categorie de simptome se referă la confuzia și inactivitatea care îi inundă pe cei cu BC/DC. Simțindu-se

copleșiți și nesiguri de ce ar trebui să facă în continuare, se blochează și nu fac nimic. Suferinzii devin pasivi și incapabili să participe la propria recuperare.

În mod normal, tulburarea de ajustare apare în faza inițială a bolii sau rănirii lor. Este vorba de momentul în care oamenii trebuie să înfrunte pentru prima dată limitările și schimbările cu care trebuie să trăiască. Este important pentru un pastor să contacteze membrii congregației imediat ce află despre boala sau accidentul epuizant respectiv. În această fază, se poate turna fundația care va ajuta la urgentarea procesului de ajustare la condiția lor. Când tulburarea de ajustare devine un stil de viață pe termen lung, este mai greu să îi slujim.

Concluzie

Este evident că problemele aferente BC/DC sunt numeroase și complexe. În pofida dificultăților, Duhul Sfânt te-a înzestrat cu abilitatea și compasiunea necesară pentru a consilia, și te sfătuiesc să încerci să-i atingi pe cei suferinzi de BC/DC, deseori izolați.

Notă

¹ Doug Wiegand, *Struck Down But Not Destroyed!: A Christian Response to Chronic Illness and Pain* (N.tr. - *Zdrobit, dar nu distrus! O reacție creștină la bolile și suferințele cronice*) (Rainbow's End Publishing, 1996).

CE SĂ FACĂ ȘI CE SĂ NU FACĂ UN PASTOR CÂND ÎI CONSILIAZĂ PE CEI CU BC/DC

DA:

1. **Formează** o relație bazată pe grijă.
2. **Ascultă.** Ascultă. Ascultă.
3. **Pune întrebări** despre durerea și boala lor.
4. **Învăță** despre boala lor.
5. **Sfătuiește**-i să se consulte cu tine sau cu altcineva.
6. **Încrede-te** în Duhul Sfânt, care te va ghida.
7. **Fii atent** la orice semne de depresie sau suicid.
8. **Roagă-te** des împreună cu ei.
9. **Fii flexibil** și răbdător cu ei.
10. **Fii conștient** de nevoile partenerului lor de viață și ale copiilor lor.

NU

1. **Te teme** de ei.
2. **Oferi platitudini.**
3. Le **vorbi de sus.**
4. **Te retrage** din frustrare.
5. **Îți pierde** simțul umorului.
6. **Presupune** că știi planul lui Dumnezeu pentru viitorul lor.
7. **Te ruga** doar pentru vindecare, ci roagă-te și pentru puterea de a îndura.
8. **Uita** că te poți consulta cu alți profesioniști.
9. **Uita** că cei cu BC/DC sunt de obicei izolați.
10. **Uita** că Dumnezeu este cu tine în timpul slujirii tale.

DOUG WIEGAND, Dr., este consilier autorizat profesional în Pittsburgh, Pennsylvania.

Abordări convenționale, complementare și alternative ale vindecării

O sănătate bună este un dar prețios de la Dumnezeu. Când boala sau rănilor ne amenință sănătatea, încercăm repede să ne o refacem. În lumea medicinei, există diverse abordări ale vindecării: medicina convențională, medicina complementară și medicina alternativă. Pastorii pot beneficia din studiul diverselor abordări ale vindecării și potențialele lor implicații spirituale, pe măsură ce încearcă să își mențină propria sănătate în timp ce se îngrijesc de nevoile enoriașilor lor care au nevoie de vindecare.

Medicina convențională: Puncte forte și puncte slabe

Forma dominantă de medicină practică în Statele Unite și în alte națiuni vestice se numește *medicină convențională*. Cei care dețin o licență de practicare a medicinei convenționale se numesc medici (diplome în medicină), asistente medicale și alt personal sanitar, precum terapeuți fizici, dieteticieni și psihologi. O altă denumire pentru medicina convențională este *medicina alopatică*, inventată de Dr. Samuel Hahnemann

la sfârșitul secolului 18. Termenul *alopată* derivă din grecescul *allo*, care înseamnă „altul” și se bazează pe teoria că simptomele ar trebui tratate de substanțe care suprimă simptome. Hahnemann a fondat ulterior *homeopatia*, un sistem medical alternativ de terapie bazat pe principiul *like cures like* (n.tr. „cui pe cui se scoate”).

**Medicina convențională are
tendința de a se centra mai mult
pe vindecarea bolilor decât pe
menținerea sănătății.**

Centrarea pe tratarea simptomelor și pe diagnosticarea exactă a cauzelor acestora este unul dintre cele mai puternice puncte ale medicinei convenționale. Testele de diagnosticare utilizate în medicina convențională – raze X, radiografii

CT, EEG-uri, EKG-uri și diverse teste de sânge pot scoate la iveală prezența unei boli înainte ca pacientul să manifeste simptomele acesteia. Aceste teste de diagnosticare pot salva vieți. De asemenea, medicina convențională a dezvoltat arme puternice împotriva bolilor infecțioase, cum ar fi antibioticele și vaccinurile. Medicina convențională abundă și de unelte excelente pentru a ajuta o victimă a unui accident să se recupereze – tehnici de fixare a oaselor, de prevenire a hemoragiilor și de a restaura înfățișarea fizică a unei persoane prin chirurgie plastică.

Cu toate acestea, abordarea foarte reducionistasă, orientată pe boală care face ca medicina convențională să aibă atât de mult succes în tratarea bolilor patogene, a dezechilibrelor biochimice și a rănilor grave pot fi o slăbiciune când vine vorba de tratarea multor condiții cronice precum artrita, fibromialgia și Alzheimer. În general, medicina convențională se concentrează mai mult pe vindecarea bolilor și mai puțin pe menținerea sănătății.

Uneltele principale ale medicinei convenționale sunt medicamentele, operațiile și radierile. Medicina convențională tinde să privească la componenta individuală, care nu funcționează, și nu la întreg, care este persoana. Pe de altă parte, medicina alternativă se concentrează mai mult pe prevenirea bolilor și pe menținerea sănătății prin schimbarea stilului de viață, cum ar fi dieta, sportul și utilizarea de suplimente nutriționale.

Medicina alternativă:

Capacități și precauții

Medicina alternativă este o abordare a vindecării folosită în locul medicinei convenționale. Medicina complementară, pe de altă parte, se folosește împreună cu medicina convențională. De exemplu, dacă se utilizează o dietă specială pentru a trata cancerul în locul chirurgiei recomandată de un medic convențional, dieta ar fi o terapie alternativă. Totuși, dacă s-ar folosi o dietă specială pentru a combate nivelul ridicat de colesterol la un pacient cu boli de inimă, în plus față de operația de bypass coronarian, dieta ar servi pe post de terapie complementară. Din moment ce aceeași terapie poate fi ori complementară, ori alternativă, diversele terapii din afara domeniului de medicină convențională sunt deseori grupate împreună sub denumirea de terapii MCA (medicină complementară și alternativă).

Centrul Național de Medicină Complementară și Alternativă al Institutelor Naționale de Sănătate clasifică terapiile MCA în cinci categorii: sisteme medicale alternative, intervenții minte-trup, terapii biologice, metode manipulative și trupești și terapii energetice.

Sistemele medicale alternative sunt sisteme teoretice și practice complete care s-au dezvoltat separat de medicina convențională. Medicina *homeopatică* și *naturopatică* sunt două astfel de sisteme medicale care s-au dezvoltat în culturile vestice, în timp ce medicina chinezească tradițională și *Ayurveda* sunt exemple de sisteme medicale dezvoltate în

culturi non-vestice. Ambele sisteme se bazează pe credințe religioase orientale.

Teoria din spatele medicinei chinezești se bazează pe filozofia taoistă și pe dualismul yin-yang. Yin reprezintă principiul rece, lent sau pasiv, în timp ce yang reprezintă principiul fierbinte, entuziasmat sau activ. Sănătatea rezultă atunci când corpul echilibrează forțele yin și yang. Boala se datorează unui dezechilibru intern între yin și yang care duce la blocarea fluxului energiei vitale (*qi* sau *chi*) de-a lungul unor căi din trup cunoscute ca *meridiane*. Prin folosirea acupuncturii, a preparatelor din plante și a masajului, un practicant al medicinei chinezești tradiționale încearcă să restaureze echilibrul dintre yin și yang.

Ayurveda înseamnă „cunoașterea vieții” în limba sanscrită. Principiile ayurvedice vizează să capaciteze o persoană să preia controlul asupra propriei sale vieți și vindecări. Teoria din spatele *Ayurveda* se bazează pe *Vedas*, sau scripturile hinduse. Asemenea medicinei chinezești tradiționale, *Ayurveda* recunoaște energiile de bază. În abordarea ayurvedică a vindecării, există trei energii de bază care trebuie echilibrate: *Vata* (vânt), *Pitta* (foc) și *Kapha* (lut sau pământ). Prin folosirea plantelor, a nutriției, a curățirii, a masajului cu acupresiune și yoga, doctorul de medicină ayurvedică încearcă să restaureze echilibrul dintre cele trei energii ale unei persoane.

Punctele forte ale acestor sisteme medicale alternative este integrarea minții, a trupului și a spiritului, care lipsește deseori în medicina convențională.

Totuși, pentru creștini, legătura dintre aceste abordări ale medicinei și religiile orientale antice este un motiv să acționeze.

Sistemele medicale alternative sunt sisteme teoretice și practice complete care s-au dezvoltat separat de medicina convențională.

Teoriile energiei vitale din spatele acestor sisteme nu au nicio bază științifică sau biblică cunoscută. Unii medici care resping teoriile taoiste de acupunctură au dezvoltat teorii fiziologice care ar putea justifica utilizarea limitată a acupuncturii ca analgezic. În astfel de cazuri, se minimalizează cauzele pentru îngrijorare spirituală.

A doua categorie de terapii MCA sunt intervențiile de tip minte-trup, unde se folosesc o varietate de tehnici pentru a intensifica capacitatea minții de a afecta trupul. Unele tehnici din această categorie sunt considerate acum parte din terapia convențională, cum ar fi grupurile de sprijin pentru pacienți. Alte tehnici sunt considerate în continuare alternative, inclusiv meditația, rugăciunea, feedback-ul biologic și terapiile bazate pe artă, muzică și dans. Descoperirile cercetărilor referitoare la interacțiunile minte-trup includ studii care demonstrează

importanța interacțiunilor sociale, a relațiilor sănătoase și a mersului la biserică în menținerea sănătății mintale și fizice a unei persoane. Astfel de descoperiri sunt un material excelent pentru ilustrațiile din timpul predicii.

Pe de altă parte, alte terapii din această categorie derivă din gândirea religioasă New Age, iar aici trebuie procedat cu atenție.

Ce-a de-a treia categorie de terapii MCA sunt terapiile cu bază biologică. Aceste terapii folosesc substanțe care se găsesc în natură, cum ar fi produse din plante, vitamine și suplimente minerale, și antioxidanți derivați din fructe și legume. Plantele sunt cea mai veche formă de îngrijire a sănătății și sunt baza multor medicamente folosite în mod obișnuit în medicina convențională. De fapt, aproape 25% dintre medicamentele cu rețetă distribuite în Statele Unite conțin cel puțin un ingredient activ derivat din plante sintetizate pentru a imita un compus natural din plante. Prin urmare, medicina bazată pe plante poate fi eficientă în tratarea diverselor condiții. În plus, unele ierburi, la fel ca medicamentele folosite în medicina convențională, pot provoca efecte secundare și toxicitate în doze ridicate.

Puritatea și dozajul sunt aspecte importante în medicina bazată pe plante. Plantele conțin un amestec complex de ingrediente active. Medicamentele derivate din ierburi sunt preparate pure ale componentei active principale a ierbii în cauză. Prin urmare, este mai ușor să se stabilească doza corectă (atât sigură, cât și eficientă) a unei componente purificate din planta respectivă decât doza corectă de plante. În plus, unele componente ale unor ierburi pot fi toxice. Purificarea permite componentei medicinale să fie purificată de orice componente toxice. Pe de altă parte, eficacitatea unor ierburi poate proveni de la mai mulți constituenți, făcând ca ierburile nepurificate să fie mai eficiente decât unul sau două componente purificate din ierburi.

Trebuie să fim atenți la câteva aspecte referitoare la terapiile cu bază biologică. În primul rând, natural nu înseamnă non-toxic. Unele componente ale plantelor, cum ar fi alcaloizii de pirolizidină, sunt cancerigene. De exemplu, tătăneasa, ale cărei frunze și părți subterane sunt considerate a fi vindecătoare de răni de către botaniștii moderni, își derivă această abilitate din conținutul său de alantoină, un compus care sprijină proliferarea celulelor. Totuși, din moment ce tătăneasa mai conține și alcaloizi de pirolizidină cancerigeni, alantoina purificată ar fi o opțiune mai sigură decât planta în sine.

Un alt lucru la care trebuie să fim atenți este faptul că plantele și suplimentele pot interacționa cu medicamentele obișnuite și pot provoca efecte secundare grave. De exemplu, legumele verzi frunzoase și broccoli, bogate în vitamina K, nu ar trebui consumate în cantități mari în timpul administrării Coumadin, un anticoagulant (diluante). Legumele respective ar putea anula eficiența medicamentului, ceea ce ar duce la coagularea sângelui. Din acest motiv, este important să-l informați pe medicul dvs. cu privire la orice plante sau

suplimente pe care le consumați sau la orice modificări dietare făcute.

Ce-a de-a patra categorie de terapii MCA include metodele manipulative și bazate pe trup, cum ar fi manipularea chiropractică sau osteopatică și masajul. Aceste metode se concentrează pe menținerea și restaurarea sănătății prin alinierea structurii muscular-scheletică a corpului pentru a îmbunătăți funcțiile corpului. Accentul se pune mai mult pe sănătate decât pe boală și pe restaurarea abilității naturale a trupului de a se vindeca singur. Pot apărea probleme atunci când metodele bazate pe trup sunt utilizate în încercarea de a trata unele condiții care depășesc capacitățile lor dovedite. Chiar dacă asistența chiropractică poate fi utilă pentru probleme muscular-scheletice, fiți cu băgare de seamă la pretențiile acestora cum că ajustările spinale pot trata organe bolnave și vindeca infecții. În plus, manipularea coloanei cervicale (gât), rar, poate provoca un atac cerebral prin ruperea pereților arteriali. Din acest motiv, manipularea gâtului nu ar trebui efectuată în cazul pacienților în vârstă.

O preocupare spirituală în ceea ce privește terapiile chiropractice este conceptul de *inteligență înăscută* expus de fondatorul chiropracticii, David Daniel Palmer (1845-1913). Acesta a descris o *inteligență înăscută* a trupurilor noastre care era conectată cu *inteligenta universală* prin sistemul nostru nervos. Aceste concepte spirituale sunt compatibile mai degrabă cu o viziune panteistă, decât cu adevărul biblic. Totuși, sunt mulți chiropractori creștini care s-au separat de conceptele spirituale ale lui Palmer și consideră *inteligenta înăscută* doar o energie bioelectrică ce curge de la creier la restul corpului prin sistemul nervos. Ultima categorie de terapii MCA sunt terapiile energetice, care implică folosirea câmpurilor energetice. Acestea sunt de două tipuri: terapii pe bază de bio-câmpuri și terapii cu bază bio-electromagnetică.

Cercetările științifice bune sunt vitale pentru a face diferența dintre tratamente eficiente și cele inutile și potențial periculoase.

În timp ce existența bio-câmpurilor – câmpuri energetice care înconjoară și penetrează corpul uman – nu s-a dovedit științific, terapii precum *qi gong*, *Reiki*, și atingerea terapeutică promovează manipularea acestor câmpuri pentru a restaura și menține sănătatea.

Qi gong se bazează pe conceptul energiei vitale din medicina chineză și filozofia taoistă. *Reiki* a fost dezvoltată de japonezul Mikao Usui, budist Tendai, care pretindea că a dobândit cunoștințele referitoare la această terapie printr-o revelație mistică. Particula *ki* din *Reiki* este pronunțarea

japoneză a cuvântului *qi*, adică forța vitală taoistă. Asistentă medicală și profesoară de îngrijire medicală la Universitatea din New York, Dolores Krieger, Dr., R.N., teosof, a creat atingerea terapeutică la începutul anilor 1970. Creștinii ar face bine să evite terapii care nu sunt fondate nici pe adevăruri biblice, nici pe adevăruri științifice.

Terapiile cu bază bio-electromagnetică implică uzul neconvențional al câmpurilor electromagnetice pentru a trata o gamă de tulburări muscular-scheletice. În această categorie se încadrează articole pentru încălțăminte, fașe pentru genunchi și alte bandaje menite să ușureze durerea din încheieturi și mușchi provocate de răni sportive. Există două posibile explicații pentru eficacitatea terapiei magnetice. Prima teorie postulează faptul că magneții stimulează terminațiile nervoase de la suprafața pielii, declanșând substanțele chimice naturale analgezice pe care le secretă trupul nostru, *endorfinele*. A doua teorie susține că magneții promovează vindecarea crescând fluxul sanguin prin atragerea ionilor (molecule încărcate electric) prezenți în sânge.

Medicina complementară: Partea cea mai bună din ambele lumi?

Poate că o abordare a vindecării care folosește punctele forte atât ale medicinei convenționale, cât și pe cele ale medicinei alternative i-ar permite unei persoane să experimenteze partea cea mai bună a ambelor lumi medicale. Formele de medicină alternativă cu susținere științifică ar putea fi utilizate pentru a menține sănătatea și pentru a spori condiția fizică bună, în timp ce medicina convențională poate fi folosită pentru a diagnostica corect și eradica o boală. Totuși, trebuie să ne luăm și anumite precauții.

În primul rând, o rută neconvențională spre vindecare nu este neapărat ruta cea mai biblică sau spirituală. Cercetările științifice bune sunt vitale pentru a face diferența dintre tratamentele eficiente și cele inutile și potențial periculoase. Medicii care își asumă o relație de adversitate cu cercurile medicale încearcă deseori să evite a fi trași la răspundere prin supunerea tratamentelor lor unei revizii științifice și medicale. Din nefericire, unii creștini care privesc știința într-un mod negativ, ca fiind teritoriul ateștilor, pot cădea pradă unor abordări ale vindecării care folosesc un limbaj spiritual. Totuși, trebuie să avem grijă să discernem abordările biblice ale vindecării de conceptele spirituale.

În al doilea rând, atenție la afirmațiile care par prea bune ca să fie adevărate, pentru că probabil nu sunt reale. În afara miracolelor biblice reale nu există tratamente miracol. Fiți suspicioși dacă un produs sau o abordare este trâmbițat ca tratament pentru diverse boli.

În ultimul rând, un sistem care explică procesele corporale folosind teorii din afara înțelegerii medicale asupra anatomiei și fiziologiei ar trebui să vi se pară suspecte. Ca și creștinii, credem că adevărul este stabilit prin Cuvântul revelat al lui Dumnezeu și prin observarea atentă a creației lui Dumnezeu. Teoriile mistice care nu pot fi validate prin cercetare nu ar trebui crezute.

Implicații pentru asistența pastorală

Interesul tot mai mare față de medicina alternativă, care încearcă să trateze trupul, mintea și spiritul unei persoane, poate fi privit ca o măsură a foametei spirituale din societatea noastră tehnologică. Doriința comunității medicale de a integra tratamente care să vizeze atât nevoile spirituale, cât și pe cele fizice ale unui pacient, validează importanța asistenței pastorale în cadrul spitalelor. Aceste tendințe pot fi considerate ca uși de oportunitate pentru slujitorii evangheliei. Utilizarea tot mai frecventă a terapiilor alternative bazate pe filozofii New Age și pe religii antice înseamnă că lucrătorii trebuie să fie pregătiți să-și educe turmele în ceea ce privește implicațiile spirituale ale unor astfel de sisteme de credință, la fel cum ar oferi învățături despre pericolul cultelor. De exemplu, modelul biblic pentru vindecare subliniat în Iacov 5:14 și 15 nu trebuie încurcat cu punerea mâinilor pentru echilibrarea energiei vitale.

Chiar dacă un pastor nu este în măsură să pronunțe judecăți științifice privind eficacitatea unei anumite terapii

Atenție la afirmațiile care par prea bune ca să fie adevărate, pentru că probabil nu sunt reale.

alternative, este totuși în măsură să ofere informații despre importanța de a ne folosi discernământul atunci când căutăm îngrijire medicală. În plus, un pastor este calificat într-un mod unic să trateze nevoile spirituale subiacente ale unui membru al parohiei sale care s-ar putea să caute răspunsuri spirituale și alinare emoțională din surse îndoielnice. Mă rog ca fiecare pastor să fie eficient în întoarcerea inimilor spre Marele Medic și protejarea turmei sale de daunele spirituale deghizate ca îngrijire a sănătății.

Dr. CHRISTINA M.H. POWELL, este cercetătoare la Harvard Medical School și Massachusetts General Hospital, precum și fondatoare a Life Impact Ministries.

Păcatele blestemului generațional

INTRODUCERE

Recent, învățăturile despre blestemul generațional au devenit destul de populare în cercurile pentecostale și carismatice, și sunt promovate de unii dintre cei mai vizibili lideri din cadrul acestor mișcări. Totuși, natura adevărului absolut și interpretarea corespunzătoare a Scripturii nu poate fi determinată de numărul de persoane care îmbrățișează o învățătură sau de popularitatea celor care o promovează. Chestiunile de credință (ceea ce credem) și de practică (modul în care ne trăim viața ca și creștini) pot fi determinate doar de o înțelegere corectă a Scripturii.

BAZA PENTRU ÎNVĂȚATURA DESPRE PĂCATUL GENERAȚIONAL

Majoritatea învățătorilor care susțin păcatul generațional își bazează învățătura pe o combinație de versete: Exodul 20:5,6; 34:6,7; Numeri 14:18; și Deuteronom 5:9,10. Fiecare dintre aceste texte conțin cuvintele „pedepsesc nelegiuirea părinților în copii... până la al treilea și la al patrulea neam” (KJV). Cei care predau păcatul generațional interpretează aceste versete ca însemnând că vina unei persoane se transmite

genetic la toți descendenții săi. Oamenii moștenesc nu doar firea păcătoasă a strămoșilor lor (tendința pe care o avem toți de a ne revolta împotriva lui Dumnezeu), ci și vina acumulată a acestora. Prin urmare, Dumnezeu îi vede drept vinovați nu doar pentru păcatele lor proprii, ci și pentru păcatele strămoșilor lor. În plus, Satan are dreptul de a continua să facă revendicări legale împotriva creștinilor care nu și-au rezolvat eficient blestemele generaționale, ceea ce duce la eșec, violență, impotență, caracter profan, obezitate, sărăcie, rușine, boală, durere, teamă și chiar moarte fizică.

Sușținătorii blestemului generațional își duc atunci învățătura la următorul pas logic. Ei concluzionează că sângele lui Isus a fost vărsat pentru păcatul individului, dar este nevoie de un pas suplimentar pentru a elimina vina moștenită de o persoană de la strămoșii săi. Este nevoie de acest pas suplimentar pentru ca o persoană să fie eliberată de legătura care o ține prizonieră păcatelor strămoșilor săi. Procedura aceasta implică o ceremonie complicată care constă în enumerarea păcatelor strămoșilor săi până la patru generații, mărturisind păcatele pentru ei, recitând rugăciunile și declarațiile recomandate, și frângând personal aceste presupuse blesteme.

Cei care învață despre blestemul generațional cred că oamenii moștenesc nu doar firea păcătoasă a strămoșilor lor, ci și vina lor acumulată.

CU PROPRILE LOR CUVINTE

Un website dedicat blestemului generațional afirmă: „Împărăția lui Dumnezeu și întunericul operează în întregime pe bază de 'drepturi legale'. Isus a venit să confirme Vechiul Testament, nu să elimine legile lui Dumnezeu. ...Întreaga familie plătește pentru păcatele comise de strămoșii lor.”

„Satan merge înaintea tronului și își demonstrează drepturile legale de a vă ataca trupul sau finanțele. Se decide dacă revendicările sunt valide... dacă i se permite să facă ce a cerut împotriva voastră/a familiei voastre.”

„Blestem generațional: am văzut multe persoane care nu au fost vindicate de aceste boli nici măcar după tone de rugăciune... chiar dacă au credință! Pastorii nu înțeleg motivul și dau vina pe 'lipsa de credință' a bolnavului. ...După ce acesta află despre frângerea blestemului generațional... am văzut cum majoritatea acestor persoane au fost vindicate în întregime. Fără să mai recidiveze VREODATĂ!!!! Durează două săptămâni să predai aceste învățături membrilor unei biserici și să îi conduci în rugăciune.”

„În zilele noastre, Dumnezeu ridică o armată care să aducă o ungere puternică care să elibereze biserica... dar trebuie să dețină cunoștințele corespunzătoare.”¹

Pe baza versetelor din Exodul 20:4 și 5, Neil Anderson susține că demonii sunt transmiși din generație în generație și că au un loc de pus piciorul în viețile creștinilor datorită păcatelor generaționale. Pentru a elimina întăriturile demonice din viețile lor, creștinii trebuie să identifice aceste întărituri și să efectueze ceremonii de eliberare pentru a le frânge. Dacă cazul este grav, este nevoie de consilieri cu cunoștințe speciale despre întărituri demonice. Se face un test special de diagnosticare și se oferă cuvintele care trebuie repetate, cum ar fi: „Anulez toate lucrările demonice care mi-au fost transmise de la strămoșii mei.”²

Derek Prince spune: „S-ar putea să existe forțe care lucrează în viața noastră care își au originile în generațiile precedente. Prin urmare, s-ar putea să ne confruntăm cu situații recurente sau cu tipare de comportament care nu pot fi explicate doar prin prisma a ceea ce s-a întâmplat în timpul vieții noastre sau în experiențele noastre personale. Cauza principală s-ar putea să-și aibă rădăcinile cu mult timp în urmă, chiar cu mii de ani.”³ El continuă: „Majoritatea creștinilor care ar trebui să se bucure de binecuvântări îndură de fapt blesteme... ei nu înțeleg pe ce bază pot fi eliberați.”⁴

Rebecca Brown ne explică: „Eu însămi gândeam că creștinii nu pot avea un demon înlăuntrul lor. Asta până Dumnezeu m-a chemat la această lucrare.”⁵ Ea continuă:

„Isus ne curăță de păcatele noastre... Dar noi trebuie să luăm puterea și autoritatea pe care o avem acum prin Isus Cristos și să ne 'curățăm noi înșine' de murdărie sau demoni. În momentul în care Îl acceptăm pe Cristos, demonii sunt cei care ne încalcă proprietatea și nu au niciun drept să rămână în noi, *numai dacă* le dăm motive legale să o facă prin păcat și/sau ignoranță.”⁶ În altă parte îi descrie pe copiii care „au moștenit demoni prin părinți”, menționând că i-a consiliat „să Îi ceară Domnului să rupă linia de moștenire și să-i izoleze pe copiii lor de sursa aceea de demoni.”⁷

Teresa Castleman oferă și ea instrucțiuni detaliate pentru alungarea demonilor din creștini: „Determină acele blesteme care au fost permise de-a lungul generațiilor datorită unui *Duh familial* – rupem legătura și poruncim în Numele lui Isus ca aceasta să fugă. Îi poruncim să meargă pe terenuri uscate și să-i spună blestemului că nu [*sic*] i se permite să intre în alte generații viitoare. Puterea și strănsora acestuia sunt rupte pentru totdeauna.”⁸

SUSTINĂTORII BLESTEMULUI GENERAȚIONAL OFERĂ O PROCEDURĂ DE ELIBERARE PAS CU PAS

Sustinătorii acestei învățături le oferă de obicei cititorilor lor teste de diagnosticare complicate și liste de verificare, ba chiar și cuvintele exacte pe care să le rostească în timpul ceremoniei de eliberare. Un website sugerează: „Faceți o listă detaliată cu toate păcatele comise de membrii familiei dvs. până la patru generații anterioare. Dacă membrii de familie continuă să păcătuiască, păcatele lor trebuie mărturisite zilnic. ... Este important să vă căiți în numele familiei voastre. După ce ați mărturisit toate păcatele de pe fiecare listă, renegați orice revendicări pe care Satana le are asupra vieții voastre în Numele lui Isus Cristos. ...Apoi petreceți un timp de închinare și laudă înaintea Domnului. ...Domnul vă va dezvălui libertăți noi în zilele care urmează.”⁹

Pe același website se pot găsi exemple reprezentative în ceea ce privește formularea unor astfel de rugăciuni: „Tată Ceresc, în Numele lui Isus Cristos din Nazaret, vin înaintea Ta și

Scriptura ne descoperă că nu suntem nici responsabili pentru păcatele strămoșilor noștri, nici blestemați să le repetăm.

mă smeresc și mărturisesc păcatul lui _____.

Cer iertare pentru acest păcat pentru mine și pentru orice membri ai familiei de ambele părți ale descendenței mele, până la 4 generații în urmă. Eliberez sângele scump al lui Isus peste acest păcat și acesta va fi spălat de la mine. Tată, Te rog iartă-mă, ca să fiu eliberată din strânsorile pe care Satana le-a pus peste mine datorită acestui păcat. Cer acest lucru în Numele lui Isus.”

O altă rugăciune recomandată să fie recitată de creștini

spune așa: „Isuse, Îți cer să mă ierți pentru păcatele mele și să mă cureți de orice domeniu în care le-am permis Satanei și duhurilor rele să intre în viața mea. ...Anulez acum orice blestem și orice demoni care au fost trimiși să mă distrugă. ... Anulez orice rău rostit împotriva mea.”¹⁰

CUM AR TREBUI SĂ REACIIONĂM?

Examinează textele biblice pe care se bazează această învățătură

În primul rând, trebuie să luăm în considerare contextul Orientului Antic Apropiat al textelor biblice folosite pentru a învăța despre blestemele generaționale. În Exodul 20 și 34, Moise se adresa copiilor lui Dumnezeu care erau înconjurați de păgânism. Păgânii credeau că cei care comiteau încălcări cultice, care uitau ziua de naștere a dumnezeului lor, care ofereau jertfele greșite sau care se supuneau altui zeu care oferea ajutor într-un domeniu anume (ploaie, fertilitate sau război), avea să moară. (Observați că în păgânism, problema nu este niciodată doctrina sau moralitatea.) Zeul principal pe care îl venera o persoană avea să emită o pedeapsă cu moartea împotriva răufăcătorului și împotriva întregii familii a acestuia, până aceștia aveau să fie rași de pe fața pământului în întregime.

Ca cea mai mare parte a Pentateuhului, Moise scrie în sens corectiv. El le spune israeliților superstițioși că Dumnezeul lor

Susținătorii blestemului generațional învață că este nevoie de un pas suplimentar pentru ca un credincios să fie eliberat de strânsoarea care îl ține prizonier păcatelor strămoșilor săi.

este diferit. El este interesat în ascultarea din inimă și nu doar de respectarea bazelor cultice corecte. Cei a căror viață sunt o ofensă constantă la adresa Lui vor fi judecați corespunzător. În plus, dacă continuă în rebeliune față de Dumnezeu și de Cuvântul Său, riscă să-i afecteze negativ pe descendenții săi imediați – nu printr-o vină colectivă percepută, transferată biologic, ci prin exemplul lor prost (vezi următorul punct).

În al doilea rând, trebuie să luăm în considerare punctul de referință al lui Moise. Copiii care erau judecați dădeau dovadă de comportament deprins, nu de vină moștenită și de blestemele aferente acesteia.

Rezultatele/efectele păcatului nu sunt transmise descendenților genetic sau legal. Efectele negative ale păcatului sunt transmise sub formă de comportament învățat. Expresia „până la al patrulea neam” face trimitere la străbunic și indică faptul că influența pe care o are un om asupra fiului, nepotului și strănepotului se extinde doar pe timpul vieții sale. Abilitatea sa de a-și transmite căile nepioase descendenților săi încetează la moartea sa. Totuși, pe parcursul vieții sale, descendenții săi pot alege dacă să îi urmeze pe căile

sale rele sau dacă să se întoarcă la Domnul. Prin urmare, nu suntem nici responsabili pentru păcatele strămoșilor noștri, nici blestemați să le repetăm. De asemenea, nu avem vina legală sau tendința genetică pe care o predau susținătorii blestemului generațional.

În al treilea rând, trebuie să citim textele folosite pentru a sprijini blestemul generațional în întregime. Numeroși erudiți ai Vechiului Testament, care cred în Biblie, au făcut observația că judecata lui Dumnezeu cade doar asupra membrilor generațiilor doi, trei și patru „care Mă urăsc” (Exodul 20:5; Deuteronom 5:9; comparați și Deuteronom 7:10; 32:41).¹² Acești specialiști menționează că aceste cuvinte (care apar la capătul pasajelor citate de susținătorii blestemului generațional) îi identifică mai bine pe cei asupra cărora va cădea judecata - oamenii care și-au urmat de bunăvoie modelele lor mai în vârstă, rebele. Aceste cuvinte ale Scripturii explică faptul că judecata lui Dumnezeu este rezervată indivizilor care persistă în rebeliune împotriva lui Dumnezeu, alegând să perpetueze păcatele strămoșilor lor.

Subliniază lipsa dovezilor biblice pentru păcatul generațional

Fraza blestem generațional nu apare niciodată în Scriptură. Fraza *blestem generațional* sau orice frază asemănătoare nu se găsește în niciunul dintre Testamente. Acest fapt în sine nu este suficient pentru a respinge învățătura ca fiind nebiblică. Cuvântul *Trinitate* nu apare în Scriptură, dar reflectă corect învățătura Bibliei. Totuși, faptul că fraza *blestem generațional* nu se găsește în Scriptură, ar trebui să-i atenționeze pe creștinii cu discernământ că trebuie să aibă grijă în acest domeniu. Dovezile conclusive ar trebuie să fie la îndemână când se studiază întregul sfat al lui Dumnezeu.

Conceptul de blestem generațional este străin Scripturii. Când versetele din Exodul 20:5 și 34:6 și 7 sunt citite în contextul lor din Orientul Apropiat Antic și interpretat corespunzător, posibilitatea ca aceste texte să sprijine învățăturile blestemului generațional este eliminată complet.

Testele de diagnosticare, ritualurile și rugăciunile recomandate de cei care susțin blestemul generațional nu se regăsesc în Scriptură. Nu există astfel de pași în Biblie, care este *singura* noastră regulă pentru chestiunile de credință și practică. Dacă blestemele generaționale ar fi fost o realitate, Dumnezeu ne-ar fi dat instrucțiuni corespunzătoare în Scriptură în ceea ce privește modul în care să tratăm problema respectivă.

LUAȚI ÎN CONSIDERARE CE SPUNE RESTUL SCRIPTURII

Luarea în considerare a tuturor dovezilor biblice este întotdeauna un pas potrivit înainte de a ajunge la o concluzie în ceea ce privește interpretarea Bibliei. Ca multe alte chestiuni, când se ia Scriptura în întregime, nu prea mai încapе îndoială în ceea ce privește concluzia corectă. Citiți din nou cuvintele lui Moise, care sunt deseori folosite pentru a sprijini doctrina blestemului generațional. Moise a scris și „să nu omori pe părinți pentru copii, și să nu omori pe copii pentru părinți: fiecare să fie omorât pentru păcatul lui” (Deuteronom 24:16,

KJV). Inspirația și natura non-contradictorie a Scripturii, alături de principiul scriptural testat în timp, ne cere să

Biserica din secolul 21 trebuie să afirme răspicat suficiența jertfei lui Isus.

interpretăm cuvintele lui Moise din Deuteronom 5:9,10 în lumina afirmației clare făcută de Moise în capitoul 24.

2 Împărați 14:6 și 2 Cronici 25:4 sunt pasaje asemănătoare: „Dar n-a omorât pe fii lor, căci a lucrat potrivit cu ceea ce este scris în Lege, în cartea lui Moise, unde Domnul dă porunca aceasta: 'Să nu se omoare părinții pentru copii, și să nu se omoare copiii pentru părinți; ci fiecare să fie omorât pentru păcatul lui.'” (2 Împărați 14:6, KJV). Aceste versete indică faptul că învățătura lui Moise din Deuteronom 24 era bine înțeleasă și practică în Israelul antic.

Până pe vremea profeților, israeliții uitaseră corecțiile pe care le adusesse Moise ideilor păgâne. Profeții s-au trezit confruntându-se cu aceeași chestiune. În timpul Exilului babilonian, Ezechiel consemnează: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Pentru ce spuneți voi zicătoarea aceasta în țara lui Israel: 'Părinții au mâncat aguridă, și copiilor li s-au strepezit dinții'? Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu veți mai avea prilej să spuneți zicătoarea aceasta în Israel. Iată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:1-4)

Ezechiel continuă: Dar dacă un om are un fiu, care vede toate păcatele tatălui său le vede, dar nu face la fel; dacă fiul acela nu mănâncă pe munți și nu ridică ochii spre idolii casei lui Israel. ...Nu asuprește pe nimeni, nu ia niciun zălog, nu răpește, ci dă din pâinea lui celui flămând și acoperă cu o haină pe cel gol. ...Acela nu va muri pentru nelegiuirea tatălui său, ci va trăi negreșit. Dar tatăl său, care a fost un asupritor, a răpit de la alții, a făcut în mijlocul poporului său ce nu este bine, el va muri pentru nelegiuirea lui! Voi însă ziceți: «Pentru ce nu poartă fiul pedeapsa pentru nelegiuirea tatălui său?» Pentru că fiul a lucrat după neprihănire și dreptate, a păzit și a împlinit toate legile Mele; el va trăi negreșit! Sufletul care păcătuiește, acela va muri (citare din Deuteronom 24). Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el.” (Ezechiel 18:14-20).

Ieremia, un contemporan al lui Ezechiel, le-a vorbit evreilor din Ierusalim: „În zilele acelea nu se va mai zice: «Părinții au mâncat aguridă, și copiilor li s-au strepezit dinții», ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui; oricărui om care va mânca aguridă i se vor strepezi dinții!” (Ieremia 31:29,30). Aceste pasaje sunt clare. De fapt, acesta este principiul Scriptura-interpretază-Scriptura: *Pasajele dificile ar trebui* interpretate în lumina unor pasaje mai clare, cum sunt acestea din Ezechiel și Ieremia.

Este instructiv să observăm că nu toți iudeii din vremea

respectivă încercau să dea vina pe alții. Deși s-a confruntat cu aceleași încercări ale captivității babiloniene, profetul Daniel a dat dovadă de o atitudine opusă contemporanilor săi din Iuda și Babilon. În loc să dea vina pe strămoșii săi pentru soarta sa, cum făceau ascultătorii lui Ieremia și ai lui Ezechiel, el și-a acceptat responsabilitatea personală și pe cea a contemporanilor săi pentru judecata care căzuse asupra lor. El a scris: „M-am rugat Domnului Dumnezeului meu și l-am făcut următoarea mărturisire: «Doamne Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri Tale... Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă, tuturor oamenilor lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, fie ei aproape, fie departe, în toate țările în care i-ai izgonit, din pricina fărădelegilor de care s-au făcut vinovați față de Tine! Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta! La Domnul Dumnezeu nostru însă este

Căutați pe Google fraza blestem generațional. Veți descoperi că această învățătură este și mai populară în rândul rețelelor spiritiste și al celor oculte decât în cadrul creștinismului.

îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit!» (Daniel 9:4,5,7-9).¹³

Rugăciunea lui Daniel nu spune că motivul exilului ar fi păcatele părinților lor. Acest lucru este și mai uimitor dacă ne amintim că Daniel era conștient de faptul că generații la rând Dumnezeu a trimis profeți care să-l avertizeze pe Israel de o astfel de judecată, dacă nu aveau să se căiască.

Până în vremea lui Isus, iudeii uitaseră *din nou* corecțiile la adresa păgânismului pe care le făcuseră Moise și profeții. Isus a abordat aceleași chestiuni. În Ioan 9:1-3, citim: „Când trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebat: «Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?» Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.» În timp ce ucenicii erau concentrați pe perspectiva veche păgână care spunea că vina pentru păcate poate fi moștenită, Isus voia să accentueze gloria și harul lui Dumnezeu.

Isus a mai spus: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). Cuvintele lui Isus sugerează că iertarea lui Dumnezeu este suficientă pentru a atinge un nivel de transformare spirituală care să producă o viață schimbată. Isus credea că femeia pe care tocmai o eliberase era liberă să aleagă dacă avea să rămână în păcat sau dacă avea să se depărteze de el. Nu

se face nicio referire la vreo rugăciune, ceremonie, renunțare conform unor șabloane suplimentare necesare pentru a completa oferta de iertare plină de har a lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Pavel, „Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Romani 2:5,6) și „Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos... Și *fiecare* din noi are să dea socoteală despre *sine însuși* lui Dumnezeu” (Romani 14:10-12, sublinierea îmi aparține) afirmă clar prioritatea responsabilității individuale. Ar trebui să considerăm că pasajele respective reflectă învățătura unificată a Scripturii începând cu Moise (Deuteronom 24:16), continuând cu profeții (Ieremia 31:29, 30; Ezechiel 18:1-4, 14-16, 18-20; Daniel 9:4,5,7-9), și culminând cu învățăturile lui Isus (Ioan 8:11; 9:1-3).

Moise a încercat să corecteze păgânismul din zilele acelea, dar până în vremurile profeților, oamenii au recidivat la căile lor păgâne. Profeții au încercat să corecteze păgânismul din zilele lor, dar până în zilele lui Isus, oamenii recidivaseră deja în gândirea lor păgână.

Biserica de astăzi are mărturia lui Moise, a profeților, a lui Isus și a apostolilor, împreună cu Noul Testament, plinătatea Duhului și darurile Duhului – inclusiv darul deosebirii – și totuși, o parte din biserica pentecostală/carismatică a căzut din nou în păgânism.

Deoarece nu L-am ascultat pe Isus și nici nu am consultat Scriptura, suntem din nou loviți de o perspectivă magică asupra lumii lui Dumnezeu. În această lume, jertfa supremă a lui Dumnezeu are putere și efecte limitate și trebuie suplimentată de propriile noastre formule exorciste și eforturi omenești. De fapt, dacă căutați pe Google fraza *blestem generațional*, veți descoperi că această învățătură este mai populară în rândul rețelelor spiritiste și oculte, decât în cadrul creștinismului. Asociația ciudați, ca să nu spun altcumva. Acest lucru aproape că ne cere să ne întrebăm: Cine urmează pe cine?

AFIRMĂ SUFICIENȚA CRUCII

Biserica din secolul 21 trebuie să afirme suficiența jertfei lui Isus la fel de răspicat cum a făcut-o Biserica Primară. Pavel a declarat, fără nicio teamă că va fi contrazis: „Pe voi, care

Moartea lui Isus a adus atât iertarea păcatelor, cât și eliberarea de asuprire și posedare demonică.

erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii (se face referință la spectacolul roman în care împărații și generalii învingători defilau prada de război și izgoneau prizonieri pe

străzile Romei pentru a le demonstra cetățenilor și inamicilor puterea imperiului) după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce” (Coloseni 2:13-15, NASB).

Cuvintele lui Pavel ne arată clar că orice păcat-datorie am fi dobândit, aceasta a fost anulată eficient în urma morții înlocuitoare a lui Isus. Mai departe, Pavel afirmă că puterile și domniile care ne țin în robi păcatului nu au fost doar înfrânte și dezarmate, ci și complet umilite pe parcurs. Moartea lui Isus a adus atât iertarea păcatelor, cât și eliberarea de asuprire și posedare demonică pentru cei care își însușesc jertfa pentru ei înșiși.

Compozitorul de imnuri, Horatio Spafford, a experimentat acest lucru personal, în imnul său, „It is well with my soul”, ba chiar a lustruit metafora folosită de Pavel în scrierile către Coloseni.

Păcatul meu, o, extazul acestui gând glorios!
Păcatul meu, nu în parte, ci întreg,
Este ținut pe cruce, și nu-l mai port cu mine,
Slăvește-L pe Domnul, slăvește-L, suflete!

În mod asemănător, Charles Wesley ne-a comunicat același mesaj ca cel al apostolului, două milenii mai târziu, în cântarea „O for a thousand tongues to sing”:

Isus! Numele care ne farmecă temerile,
Care ne contenește durerile;
E muzică pentru urechile păcătosului,
E viață, sănătate, pace.

El frânge puterea păcatului șters,
El eliberează pe cei captivi;
Sângele lui îl curăță pe cel mai josnic
Sângele lui a plătit pentru mine.

CONCLUZIE

Deci, care este concluzia finală? Când Isus a spus: „dacă Fiul vă face slobozi, veți fi *cu adevărat slobozi*”, (Ioan 8:36, sublinierea îmi aparține), El a vorbit serios.

Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.

NOTE

1. <http://hometown.aol.com/godswaitn/genealogy/index.htm>.
2. C. Peter Wagner and Douglas Pennoyer, *Wrestling With Dark Angels: Toward a Deeper Understanding of the Supernatural Forces in Spiritual Warfare* (Ventura Calif.: Regal Books, 1990), 125-159, cu precădere 158, 159.
3. Derek Prince, *Blessing or Curse: You Can Choose* (Grand Rapids: Baker, 1990), 32, 322; vezi și 17-20, unde exprimarea și exemplele ne demonstrează clar că autorul se referă la creștini.
4. *Ibid.*, 38.
5. Rebecca Brown, *Prepare for War* (Chino, Calif.: Chick Publications, 1987), 106.

6. Ibid., 109.
7. Ibid., 294, 295.
8. Teresa Castleman în *Brownsville Assembly of God Deliverance Manual* (Pensacola: Brownsville Assembly of God, 1996-97) 25.
9. <http://www.yourgoingtohell.com/curse.html>.
10. Ibid.
11. Ibid.
12. Exemple de informații accesibile: Walter Kaiser și alții, *Hard Sayings of the Bible* (Downers Grove, III.: InterVarsity Press, 1996), 178; Norman Geisler și Thomas Howe, *When Critics Ask: A Popular Handbook on Bible Difficulties* (Wheaton, III.: Victor Press, 1992), 285, 286; și Gleason L. Archer, *New International Encyclopedia of Bible Difficulties* (Grand Rapids: Zondervan, 1982), 152, 153).
13. Citatele biblice sunt din versiunea Dumitru Cornilescu.

ÎNVĂȚATURA DESPRE PĂCATELE BLESTEMULUI GENERAȚIONAL

Ce rău poate ieși din faptul că interpretăm uneori prea la repezeală și prea liberal Scriptura și din faptul că ne rugăm niște rugăciuni în plus? Iată o listă incompletă cu efectele negative ale păcatului generațional. Acesta:

1. Neagă suficiența Scripturii și necesită teste generate de om, ritualuri și formule care să fie adăugate la Cuvântul lui Dumnezeu (comparați 2 Timotei 3:15-17; 2 Petru 1:3-8).
2. Neagă lucrarea finalizată a lui Cristos pe cruce.
3. Promovează o evanghelie de genul „Isus plus încă ceva” (vezi Galateni 1:6-9).
4. Neagă învățătura biblică despre responsabilitatea personală.
5. Ne apropie mai mult de păgânismul din care am fost chemați să ieșim.
6. Accentuează exagerat de mult faptele omului, flirtând din nou cu ideea unei relații cu Dumnezeu bazată pe fapte.

W.E. NUNNALLY, Springfield, Missouri

CE PUTEM ÎNVĂȚA DIN ACEASTĂ EREZIE?

1. Scriptura este singura lampă demnă de încredere pentru picioarele noastre și lumină pe cărarea noastră.
2. Cuvintele oamenilor pot doar să ne facă robi din nou: de exemplu, teama. Trebuie să urmăm în întregime sfatul lui Dumnezeu din Scriptură, și nu ultima modă teologică.
3. Omul căzut caută întotdeauna o reparație rapidă. Majoritatea problemelor tratate prin ceremoniile blestemului generațional nu pot fi alungate sau legate. Problemele comportamentale trebuie tratate prin umblarea noastră în ucenicie. Trebuie să ne luăm zilnic crucea, să ne considerăm morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu în Cristos, să ne aducem trupurile sub supunere, să ne facem fiecare gând rob ascultării de Cristos și să ne înnoim mințile prin cuvântul lui Dumnezeu. Un exorcism rapid al defectelor noastre de caracter ne vor lăsa dureros de dezamăgiți când ne vom trezi în ziua următoare ca să ne dăm seama că defectele noastre sunt încă acolo. Isus nu ne-a chemat la o versiune prescurtată a creștinismului. El ne-a chemat la ucenicie – să Îl urmăm zilnic pe Stăpân, să ne supunem domniei Lui, învățând de la El și devenind tot mai mult ca El.
4. Ne amintește de puterea și suficiența sângelui lui Isus.
5. Deoarece blestemul generațional ne-a făcut să ne întoarcem la Biblie, pentru a-i reevalua mesajul, ni se amintește din nou că acțiunile noastre au consecințe și că viețile noastre au un impact puternic asupra copiilor noștri, fie înspre bine, fie înspre rău. La modul în care trăiesc unii credincioși, într-adevăr vor „semăna vânt și vor secera furtună” (Osea 8:7). Mulți dintre noi avem nevoie de căință, transformare și împuternicire biblică reală, ca să trăim viețile exemplare pe care Dumnezeu ne cheamă să le trăim.

W.E. NUNNALLY, Springfield, Missouri

GIROLAMO SAVONAROLA – PROFETUL DIN FLORENȚA

Savonarola a fost un profet, uns cu o mare putere spirituală, unul dintre liderii spirituali monumentali ai istoriei.

d e W I L L I A M P . F A R L E Y

Girolamo Savonarola (1452 - 1498) a fost Ioan Botezătorul din perioada Reformei. A murit cu doar 19 ani înainte ca Martin Luther să își bată în cuie cele 95 de teze pe ușa bisericii sale din Wittenberg. Lucrarea lui Savonarola a fost o chemare clară la pocăință.

Din nefericire, nimeni nu îl revendică. Deoarece l-a muștrătat fără teamă și plin de vigoare pe papă, cerând reformă morală la cel mai înalt nivel, biserica romană la dezmoștenit. Ca majoritatea protestanților, a iubit și predicat Biblia; dar, din moment ce a trăit în perioada pre-reformei, nu a văzut justificarea doar prin credință, așa că nici istoricii protestanți nu știu ce să facă cu el. Dar Dumnezeu l-a cunoscut și asta contează. A fost un profet, uns cu o mare putere spirituală, unul dintre liderii spirituali monumentali ai istoriei.

Savonarola era un nume de gospodărie în Europa secolului 16. Meditația sa asupra Psalmului 51, scrisă sub tortură, a fost un best-seller. S-a vândut în mai multe exemplare ca Imitația lui Cristos a lui Kempis, la momentul respectiv, un best-seller în Europa. Meditația sa încă se tipărea la sfârșitul anului 1958. Scrierile sale l-au influențat pe Luther și pe mulți alți oameni mari. La bătrânețe, Michelangelo, unul dintre admiratorii lui Savonarola, încă putea auzi sunetul vocii sale. Cine a fost acest om și de ce este atât de important pentru noi astăzi?

NAȘTEREA ȘI INSTRUIREA

Savonarola s-a născut în Ferrara, Italia, în 1452. Bunicul său pios l-a crescut conform disciplinei și învățăturile Domnului și, într-o perioadă în care Biblia era ignorată și disprețuită, l-a învățat să citească și să iubească Biblia. În cele din urmă, pasiunea sa pentru Scriptură a fost secretul mării sale puteri spirituale.

Inspirat de Cuvântul lui Dumnezeu, Savonarola tânjea să predice. Deoarece dominicanii erau dedicați predicatului,

a aderat la ordinul lor pe la sfârșitul adolescenței lui. Din punct de vedere oratoric, era un ratat. Învățătura sa era atât de abisală, că oamenii plecau în mijlocul predicilor. Începea cu o congregație mare și sfârșea cu o mână de oameni. Pentru a pune capăt tristeții și rușinii tânărului, superiorul lui l-a transferat la Mănăstirea San Marco din Florența. Acolo avea să fie util și pentru alte lucruri în afară de predicat.

Renașterea, o mișcare intelectuală care a căutat, în cele din urmă, să înlocuiască religia revelată cu rațiunea umană, era în plină înflorire, iar Florența a fost capitala sa. Orașul era o hazna de imoralitate sexuală, corupție politică și necredință. Avuția și puterea familiei conducătoare, de Medici, a atras artiști precum

Michelangelo, Leonardo da Vinci și Botticelli, să-și practice meșteșugurile acolo. În acest mediu imoral și-a început Savonarola cea mai mare lucrare a sa.

PREDICARE TRANSFORMATĂ

Frustrat de eșecuri, Savonarola a murit față de ambițiile sale de a predica. A ajuns la capătul puterilor. A fost o smerire aleasă de Dumnezeu. El nu o știuse la momentul respectiv, dar era gata să fie folosit de Dumnezeu.

Cam pe atunci a început o serie de prelegeri în grădina mănăstirii despre cartea Apocalipsa. Nici el, nici superiorii lui nu se așteptaseră la prea multe din partea lui. Dar, în scopul suveran al lui Dumnezeu, o nouă putere sufla prin el. Dumnezeu era prezent acolo, iar efectul a fost electric. Oamenii au început să se adune la prelegerile lui. În câteva săptămâni, singurele locuri libere erau pe zidul grădinii. Predicile lui erau atât de căutate, încât, în cele din urmă, superiorii lui l-au mutat în Duomo, catedrala uriașă din centrul Florenței.

Prezența lui Dumnezeu atrage, iar oamenii veneau cu miile ca să-l asculte pe tânărul călugăr. Mesajul lui, ca cel al

lui Ioan Botezătorul – eroul său preferat din Biblie – era unul al pocăinței și al lepădării de sine, mesaj spre care oamenii nu sunt atrași în mod natural. Predicile lui se bazau întotdeauna pe Biblie. A proclamat fără teamă nevoia de remușcare, avertizându-i pe oameni de judecata viitoare a lui Dumnezeu. I-a sfătuit pe cetățenii din Florența să își confirme pocăința

Savonarola era un nume de gospodărie în Europa din secolul 16. Meditația sa asupra Psalmului 51, scrisă sub tortură, a fost un best-seller.

prin fapte de neprihănire. Doar prezența Dumnezeului cel viu poate explica rezultatele. Un biograf scrie:

„În Catedrală nu mai încăpeau mulțimile de oameni care veneau curgând de departe și de aproape... A trebuit să se construiască galerii de lemn în catedrală, în forma unui amfiteatru, pentru mulțimi. Chiar și această extensie s-a dovedit insuficientă... Era uimitor să vezi masa de oameni venind cu cântece și bucurându-se de predică ca de un festin de nuntă.”¹

Experiența lui Bettuccio, un necreștin depravat, este valabilă pentru mulți. Un martor ocular a scris: „În momentul în care Savonarola a urcat la pupitru, totul s-a schimbat în Bettuccio. ...Nu și-a putut desprinde privirile de predicator. Mîntea îi era captivată, conștiința i-a fost atinsă de cuvintele călugărului, și, spune el: «În sfârșit mi-am dat seama că eram mai mult mort, decât viu.»”² Bettuccio și-a predat viața lui Cristos și n-a privit niciodată înapoi.

Uneori, oamenii erau atât de copleșiți de realitatea păcatelor lor, încât Savonarola trebuia să aștepte ca aceștia să se oprească din plâns, înainte să continue. De cel puțin 10 ori, călugărul, în timp ce își transcria predicile, era atât de copleșit de puterea și prezența lui Dumnezeu, că nu putea continua transcrierea din pricina plânsului.

Jacob Burckhardt, istoricul renașcentist, consemnează:

„Instrumentul prin care Savonarola a transformat și condus Florența a fost elocvența sa. Puținele consemnări care ne-au mai rămas, notate pe loc, ne oferă o părere foarte imperfectă despre aceasta. Nu că ar fi avut vreun avantaj exterior ieșit din comun, căci vocea, accentul și abilitățile retorice erau chiar partea lui slabă... Elocvența lui Savonarola consta într-o personalitate impunătoare... El a considerat că elocvența sa era rezultatul unei iluminări divine.”³

Dumnezeu a transformat Florența prin predicile călugărului. Acest oraș sceptic, libertin, mândru, a devenit credincios, pocăit și smerit. Îi hrăneau pe cei săraci, mergeau la biserică cu entuziasm, au purificat guvernul de corupție, și cântau imnuri pe stradă. Este unul dintre evenimentele

remarcabile din istoria bisericii. Prin Savonarola, Dumnezeu a dovedit că Renașterea și idealurile acesteia erau impotente în fața puterii Duhului Sfânt.

PERSECUȚIA SA

În adolescența sa, Dumnezeu i-a arătat călugărului că avea să moară într-o manieră violentă, în slujba lui Cristos. Alexandru VI era papă. Tipic pentru familia Borgia, acesta avea numeroase amante și copii ilegitiimi. Era opulent, senzual și lacom. Nu îl reprezenta deloc pe Cristos.

Pe măsură ce influența morală și spirituală a lui Savonarola a crescut – nu doar în Florența, ci și în Italia și Europa – o confruntare cu corupția Borgia a devenit inevitabilă. Savonarola l-a provocat public pe Alexandru să se pocăiască de imoralitatea sa. Ba chiar l-a numit „reprezentantul lui Satan, și nu al lui Cristos.”

Micul călugăr întrecuse măsura. Alexandru și-a folosit puterea imensă a papalității, l-a trecut pe călugărul cel

Dumnezeu și-a demonstrat imensitatea puterii Sale prin Savonarola.

curajos printr-un proces de făcătură, l-a chinuit 30 de zile, și l-a spânzurat în fața unei mulțimi uriașe din piața principală din Florența. Savonarola a suferit toate acestea cu mult curaj și demnitate. Comunitatea religioasă stinsese cu succes o lumină arzătoare și strălucitoare atât în inima Florenței, cât și a Italiei.

IMPORTANȚA SA

De ce este Savonarola important? În primul rând, a fost un premergător al Reformei. Această expresie ne duce de obicei cu gândul la oameni precum Wycliffe (1330-84) și Hus (1373-1415). Dar, asemenea lui Ioan Botezătorul, Savonarola a venit în „spiritul și puterea lui Ilie” (Luca 1:17*). Lucrarea lui a chemat Europa să se căiască, pregătind-o pentru Reforma ce avea să vină.

În al doilea rând, ceea ce s-a întâmplat în Florența a fost una dintre primele treziri spirituale din istoria modernă. Timp de 10 ani, Duhul Sfânt a mișcat și transformat puternic acest oraș corupt, senzual. A fost una dintre primele treziri spirituale consemnate după Cartea Apostolilor, și a prevestit multe mișcări asemănătoare care au urmat în lumea de după Reformă.

În al treilea rând, Dumnezeu și-a demonstrat imensitatea puterii Sale prin Savonarola. Florența era centrul și capitala corupției morale europene. În pofida acestui fapt, la apogeul lucrării micului călugăr, un observator a descris schimbarea prin care trecuse orașul: „În fierării, brutării și depozite nu se auzeau blasfemii. Uneori, piața devenea spontan un festival

de cântece religioase în aer liber. ...Preoții erau atât de ocupați... încât Savonarola... le-a cerut celor credincioși o suspendare de două săptămâni de la toate aceste îndatoriri... [deoarece] călugării erau extenuați fizic.”⁴

Când te simți tentat de deznădăjduire, amintește-ți că niciun oraș sau națiune nu poate rezista puterii Duhului Sfânt. Așteaptă-l pe Dumnezeu cu pocăință și credință. Situația noastră nu este niciodată lipsită de speranță. Slujim unui Dumnezeu mareț, omnipotent. Ce a făcut El în Florența secolului 15, poate face și în New York sau Los Angeles.

Savonarola a fost un vas de lut plin de comoara puterii lui Dumnezeu. El a fost un exemplu de slăbiciune și teamă, dar și de demonstrarea puterii Duhului atât de proeminentă în lucrarea lui Pavel (1 Corinteni 2:1-5).

În al patrulea rând, spre amărăciunea multor istorici de artă, predicile lui i-au influențat puternic pe oameni precum Michelangelo și Botticelli. Se spune că Michelangelo a pictat scenele de judecată din Capela Sixtină din amintirile legate de predicile călugărului. Botticelli a fost atât de profund transformat, încât ani de zile n-a mai pictat. Când s-a reapucat, picturile sale aveau o tentă spirituală care le lipsise înainte. „Savonarola trebuie să fi influențat puternic mintea tânărului artist (Michelangelo), și predicile lui l-au influențat foarte profund pe Botticelli. La bătrânețe, Michelangelo încă citea lucrările predicatorului martirizat și încă își amintea sunetul vocii sale.”⁵ Chiar și dușmanii lui Savonarola îi mărturisesc ezitant influența.

În cele din urmă, când Dumnezeu dorește să schimbe un oraș sau o națiune, el ridică un lider, nu un program, o organizație sau un comitet. Aceasta a fost dintotdeauna metoda Sa. De aceea, Isus ne-a spus: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” (Matei 9:37,38). Să ne rugăm cu sârguință și, asemenea lui Isaia, să-L așteptăm pe

Dumnezeu.

„O! de ai despica cerurile și Te-ai coborî, s-ar topi munții înaintea Ta ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot! Ți-ar cunoaște atunci vrăjmașii Numele și ar tremura neamurile înaintea Ta! Când ai făcut minuni la care nu ne așteptam, Te-ai coborât, și munții s-au zguduit înaintea Ta” (Isaia 64:1-3).

Găsește o carte bună despre Savonarola. S-au tipărit multe. Nu vei fi dezamăgit. Recomand *A Crown of Fire* (n.tr. – *O coroană de foc*) de Pierre Van Paasen. Istoria este povestea Lui!

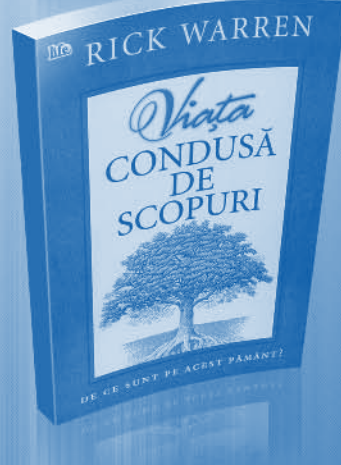
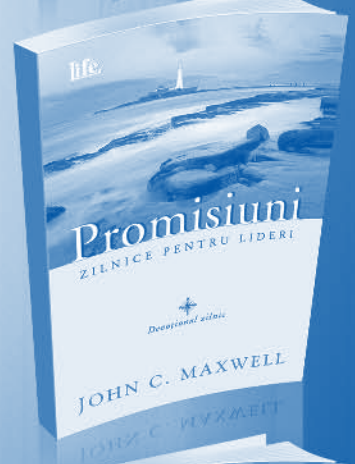
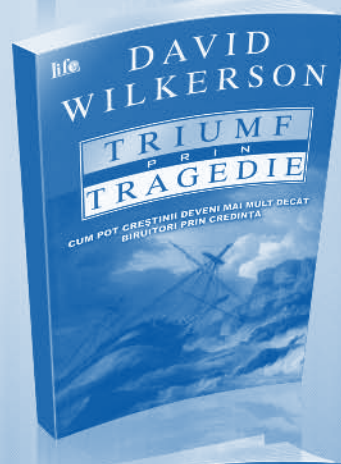
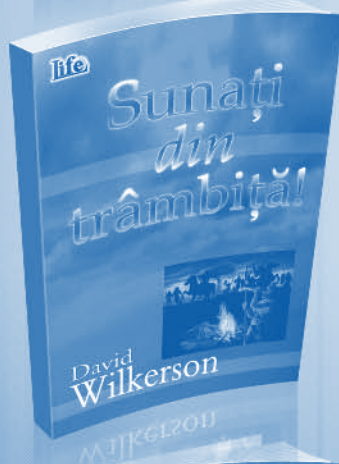
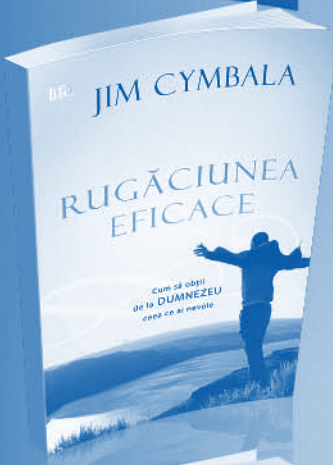
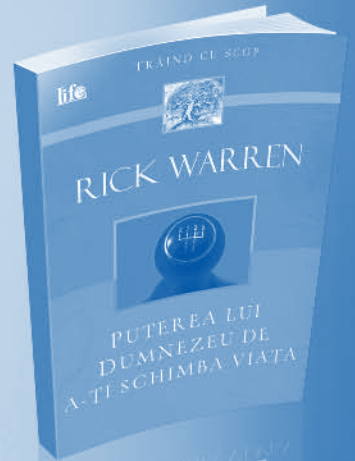
William P. Farley este pastor al Grace Christian Fellowship din Spokane, Washington. Este autorul cărții For His Glory (n.tr. – *Pentru gloria Sa*), Pinnacle Press, și al *Outrageous Mercy* (n.tr. – *Milă scandalosă*), Baker Books. Îl puteți contacta la 509-448-3979, sau la

bfarley@cet.com.

*Dacă nu se specifică altminteri, pasajele biblice sunt luate din versiunea Dumitru Cornilescu.

NOTE

1. Pierre Van Passen, *A Crown of Fire* (n.tr. – *O coroană de foc*) (New York: Scribner, 1960), 173.
2. Ibid., 185.
3. Jacob Burckhardt, *The Civilization of the Renaissance in Italy*, (New York: Modern Library, 2002).
4. Ibid., 191.
5. Frederick Hart, *History of Italian Renaissance Art*, (Upper Saddle River, N.J.: Prentice Hall, 2003), 467.

Editura Life Publishers
 OP 10, CP 25, Oradea, Bihor
 (0359) 177 636, 0744 624236
 E-mail: liferom@rdslink.ro

Ne puteți găsi și pe Internet la:
www.liferomania.ro